

REKVIEM EGY ANGYALÉRT

ÍRTA: RITTINGER GYŐZŐ

Éj nappalt követett, homokszemek peregtek le a világmindenség végtelenségig futó homokóráján szüntelen, ám az Ég hiába várta vissza angyalát. Az angyalt, ki legutóbb örökre elhagyta égi otthonát, s leszállt az emberek közé, hogy megmártózzon az érzelmektől tiszta magaslatok után a földiek hullámzó vágyainak tengerében. Megmártózott az emberei gondolatokban, látott szépet és jót, gonoszat és elborzasztót.

Ez az égi tünemény, ki eredendően csak kíváncsiságból szállt alá, hogy kacérkodjon egyetlen földi lényvel, végképp rabjává vált annak az egyetlen egynek. Mikor megérkezett, már látta azt, mit a férfi számára a sors könyvében már megírtak. Mégis, mikor az elkerülhetetlen vég eljött, és a sors bevégeztetett, úgy döntött feladja addigi létét, hogy az elkerülhetetlen elkerülhető legyen.

Angyali mivoltát adta fel, hogy egy földi halandó kapjon egy második esélyt rövidke életében. Áldozatot hozott, hogy létrejöhessen egy aprócska csoda, mikor két lélek szerelembe mártózva forr egygő. Felborult az ősi rend halandó halt, s ember élt, hogy mit akkor szívében remélt, igaz lehessen a végesség végtelenében. Az égiek látták a tettet és elborzadva figyelték, ahogy egyikük megkezdte örökké tartó zuhanását. S mikor egy pillanatra számukra is érthető lett az elmúlás, némán hullott könnycseppjük alá.

Gergő lesétált a pályaudvar előtti lépcsőkön, szemével taxi után kutatva. Amikor észrevette a három várakozó autót, feléjük vette az irányt.

-Szabad? – kérdezte az legelől álló kocsit sofőrjétől.

-Persze, főnök, pattanjon be! – válaszolt a taxis jobb kezével integetve, másik kezével már be is kapcsolva az órát.

Gergő ebből a közvetlenkedve beiktatott „főnökből” már tudta, hogy nem lesz alkalma zavartalanul rendezni gondolatait. Az első benyomás alapján a taxis valószínűleg egész úton szórakoztatni fogja valamivel. Már a köszönés, ahogyan próbál azonnal a bizalmába férközni egy nagyobb borralaló reményében. Persze, alkalmanként ki lehetett fogni még igazi, hamisítatlan úriembereket. Akik még értették ezt a mesterséget és annak minden csinját-bínját. Nem a CB rádiójukat babrálták, és két elvállalhatatlan fuvar elhalászása közben intézték a téli és nyári gumik cseréjét. Azt Gergő nem szerette hallgatni. Ahogy próbálnak valami reménytelenül kilátástalan üzletből kicsikarni valami okosságot. Bezzeg, ha olyan emberrel akadt össze, aki nem sietett sehová, és azért fogadja bizalmába, mert elhaladva egy ismertebb bérház mellett eszébe jutott egy emlékezetes fuvar. –Innen is milyen sokszor vittem azt a színésznőt – kezdett bele ilyenkor a történetbe a sofőr. Ilyenkor Gergő is látta lelki szemeivel, ahogy a művésznő kísétál a kapu elé, miközben elegánsan felöltözött inasok viszik mögötte kalapdobozát, mi egyetlen csomagja. Gergő is szívesen szállt volna abban az időben taxiba. Na, nem kalapdobozzal, hanem mondjuk egy hatalmas hajóbőrönddel, mi tele van ragasztgatva mindenféle hajótársaság címkéivel. Az stílusos lett volna. Nem baj – gondolta magában – legalább kizökkenek egy kicsit melankolikus hangulatából.

-Hová megyünk?

Gergőt meglepte a kérdés. Hirtelen nem tudott válaszolni. Legszívesebben azt válaszolta volna, hogy mindegy, amerre tetszik, mivel a hosszú hajóját megviselte és a Jóreménység-fok körül is olyan cudar időjárás bosszantotta. Jelenleg azonban meg kellett elégedjen jelen világával. Egyébként, magának sem igazán merte bevallani, de elfogytak a célok. Ő, aki eddig egész életében szinte minden mozdulatot megtervezett, most hirtelen nem tudott mit felelni erre a kézenfekvő kérdésre. Elfogyott a tudománya, ahogy szokták mondani. Nem volt válaszlépés a tarsolyában.

-Vidékről jöttél? – kérdezte a taxis, megtörve a csendet. - Ha gondolod, akkor tudok pár helyet. Esetleg egy étterem? Szálloda?

-Igen. Legyen, az jó lesz.

-Ezt most nem teljesen értem, főnök. Akkor most hová? – kérdezett vissza zavartan a sofőr.

-Igen, vidékről érkeztem, és egy étterem tökéletes lesz. Elnézést, csak egy kicsit fárasztó volt az út. Ilyenkor kell egy kis idő, amíg az ember alkalmazkodik – válaszolt Gergő felriadva gondolataiból, fejében még a vidéki kifejezésen rágódva. Egész pontosan azon, hogy mennyi jelentése is lehet ennek a szónak. Vidéki, aki esténként a présházának bejáratában iszogatja tavalyi borát hosszú nyakú poharából, és közben nagyokat hallgat bele a csöndbe, vagy vidéki, aki némileg elfárad, és megáll egy kicsit pihenni, míg a bevásárlóközpont pénztárától eljut a bejáratig. Gergő szeretett volna vidéki lenni mostanában, bármilyen értelemben is akarja azt érteni valaki. Kicsit ez a hirtelen jött tegeződés is zavarta. Miért nem lehetne egy kicsit magázódni? – üvöltött volna fel szíve szerint. Egy kis választékos magázódás. Néha azt érezte, hogy ez hiányzik a világnak. Egy kedves hangú „Köszönöm, kisasszony!” a kasszában robotoló vele korú nőnek, kinek már vagy tíz perce figyelte az ezernyi színűre festett körmeit, mik villámsebessen cikáztak a pénztárgép nyomógombjai felett. Milyen jó lett volna erre kapni egy „Köszönöm, uram!” mondatkát a megvető pillantás helyett, mit a fejében elhangzó „Nem vagyok én még vénasszony” miatt kapott. Gergő például imádott fiatalember lenni. Múltkor is, amikor egy kastélyszállóban múlatta az időt, és az addig békésen újságját olvasgató főúr kitöltötte neki a habzó sört, majd hozzátette, „-Egészségére, fiatalúr”, egészen máshogy esett a hideg ital. Még nézte egy darabig, ahogy a megtermett főúr, aki mintha Petőfinek is csapolt volna imént egy hideg sert, büszkén nyújtja felé a karcsú nyakú poharat, benne a gyöngyöző a búzasörrel. Olyan büszkeséggel, mintha egész életének egyetlen remekművét tartaná kezében. Akkor eltöltötte egy megmagyarázhatatlan érzés, mi még talán Ferenc József korából maradt volna hátra, és nem is tudta pontosan megfogalmazni. Na, akkor örökre maradt volna fiatalúr. Másfelől a fiatalúr az még a minden. Már nem gyerek, de még nem is felnőtt. Előtte a lehetőség, hogy azzá váljon, amivé akar, vagy tud. De még csak ennek küszöbén toporog, épp ezért megelőlegezik neki a legtöbb élethelyzetben, hogy szép ívet ír majd le ez az életpálya.

Most viszont, amikor amúgy sem tudta merre menne, egy főnököző taxis társaságában, jó volt a tegeződés is.

-Semmi gond, értem én. Bízd ide! Ismerek egy remek helyet a belvárosban. Na, nem kell megijedni, nem veszélyesek az árak. Persze nem is egy kifőzde, de azért ahhoz képest hibátlan. Múltkor is, amikor a haverokkal csaptunk egy görbe estét, odamentünk. De ha nem jó a belváros, máshol is ismerek vendéglőt.

-Jó lesz – felelte határozottan Gergő, némileg nyomatékosítva, hogy témát szeretne váltani.

Ez működni látszott, mivel csendben folytatták útjukat a városon keresztül. Előttük rengeteg autó egymás hegyén-hátán. Késő délután felé járhatott az idő, a nap már laposan sütött. Az aszfalt kihülő félben volt, miközben visszasugározta az egész nap alatt magába szívott hőséget, sütés utáni kemencévé változtatva a várost.

-Nő van a dologban? – tette fel a kérdést a taxis, rövid hallgatás után.

Gergő akár tolakodónak is vehette volna a kérdést, de most kimondottan jól esett, hogy valakivel beszélhet.

-Minden dologban nő van valahol – válaszolt, miközben egy mosoly jelent meg az arcán.

-Nem érdemes bánkódni egy nő után sem. Ha egy elmegy, jön egy másik. Nekem aztán elhíheded – mondta a taxis, miközben éppen rádudált, a mellette csak centiméterre elsuhanó, motorosra.

-Lehet, hogy nem érdemes – felelt Gergő, miközben azon tűnődött, hogyhogy az iménti motoros még él. – De van, ami fölött nem parancsolhatunk. A józanész néha kevés, hogy megtaláljuk a jó megoldást. Ha van egyáltalán jó megoldás. Én azt hittem megtaláltam azt, akire egész életemben vártam. De sokkal kevesebbet kellett várnom, hogy kiderüljön, nem így van – mondta Gergő.

-Jól nézett ki? – vágott közbe a taxis.

-Igen, de nem ez az érdekes – mondta Gergő.

-Dehogynem, csak ez számít – szakította félbe ismét a taxis. – Csak az számít, hogy beinduljon tőle az ember. Ha nincs meg a testi vonzalom, akkor lehet mindenki nagyon okos, de nem lesz belőle semmi. Én nagyon sok emberrel találkoztam már. Nagyon sok nőt is fuvarozok nap, mint nap. Egy percig se hidd, hogy nekik nem azon jár egyfolytában az eszük, ha érted, mire gondolok. A nagy ő, meg az egész maszlag csak hókuszpókusz. Nincs testi vágy, akkor szerelem sincs, és nincs is miről beszélni. Ezért nem érdemes nő után futni. Ha már egyszer nem láttatok egymásban semmit, már nem is fogtok. Tudok egy jó éjszakai bárt is, ha gondolod, ebéd után hívj, és megmutatom a legjobb helyet a városban. Garantáltan a legjobb szerelmi bánat ellen – mondta befejezőképpen a sofőr, Gergő felé nyújtva a névjegykártyáját.

-Köszí, de nem hiszem, hogy lesz hozzá kedvem – felelte Gergő, de azért eltette a névjegykártyát, remélve, hogy így lezárhatja az érdekesen alakuló beszélgetést. Még egy jó fél óráig tartott, míg elértek az étteremig.

Gergő kifizette a taxist, és az étterem bejárata felé indult. A hely kívülről szerényen nézett ki. Semmi hivalkodó. Csak egy diszkrét felirat az étterem nevével az ajtó felett, ami egyébként elég ütött-kopott volt. Egy festés már ráfért volna. Belépve kellemes hangulat fogadta. A bejárattal szemben egy kis bárpult, sörcsappal, és mögötte talán a tulajjal.

Az angyal folytatta szélesebb zuhanását ég és föld között. A láthatatlan, összegubancolódott szárnyak hangtalanul szeltek a levegőt, miközben az egész test megállíthatatlanul pörögött és bukfencezett. Az angyal is tudta, nincs erő a világmindenségben, mely megállíthatta volna ezt a szárnysegett repülést. Az ég felé fordítva tekintetét látta, ahogy átszeli az égbolt után a halandók világát is. Ha tehette volna, szíve szerint magával rántotta volna, hogy örökre vele legyen, de már az is csak egy apró ponttá zsugorodott a sötétségben. Most már csak szívében pislákoló remény jelentette az egyetlen fényt, mi most már fáklyaként égette át az egyre sűrűsödő feketeséget.

Gergő, aki éppen az étlapot nézegette, nem vette észre, amikor pincérnő odalépett hozzá.

-Szépjónapot, mit hozhatok? – kérdezte, majd gyorsan hozzátette – Sajnos, a napi ajánlatunk már elfogyott.

-Nem is tudom – válaszolt Gergő, még mindig az étlapot bújva, nem látva így a pincérnő mosolygó arcát. Az étlap hosszas nézegetése lehet a döntésképtelenség jele, de most nem erről volt szó. Persze, lehet csak úgy rábökni valamire, hogy ezt kérem, és kész, ám Gergőnél, aki egyébként sem szeretett enni, eljött az az életszakasz, amikor meg kellett komponálni ezt a tevékenységet. Ha igazán gondos, minden részletre odafigyelő kívánt lenni, akkor kellett valami felvezető, bár a leveseket sem

szerette. Csak a hideg gyümölcslevesekkel tett kivételt forrónyári napokon. A főfogás igényelte legtöbb figyelmet. Ki lehet indulni a tradíciókból, mintegy szemén köpve a sorsot, hogy bizonyítsuk, nem rettenünk meg semmitől, és rendelni mondjuk egy cigánypecsényét, jó nagy szalonna tarélyal. Nem finomkodni holmi modern köntösbe bújtatott szemfényvesztéssel, és szembe nézni a zsírral átítatott, paprikától vöröslő hússal. Vagy lehetett kicsit indirektebb megközelítést választani. Egy Holstein szelet, mi egyszerű ugyan, de ott a kis rafinéria, mikor kipukkasztva a tojás hártáját, az ember tunkolja a csíkokra vágott húst a kiömlő tojás sárgájában. Ha a főétel kiválasztásra került, jöhetett a desszert, mi elronthatta, vagy megkoronázhatta az egészet. Persze ügyelni kellett a sok, művi, de olyan nagy nevek mögé rejtett, mint somlói galuska, gundell palacsinta, csapdára. Ilyen fogásokat Gergő már csak akkor választott, ha ismerte a helyet, vagy bizalmába férkőztek a főfogással. – Legyen mondjuk egy mátrai borzaska – mondta végül diadalmasan, összecsukva az étlapot. – Köret? – kérdezett vissza a pincérnő.

-Igen, kérek, vagyis hasáb és még kérnék egy tejfölös uborkát – válaszolt Gergő, aki csak most figyelte meg alaposabban a nőt. Harmincas éveinek közepén járhatott, akár csak ő. Szőke, rövid haja fiatalossá tette, melyhez jól illett mosolygós természet.

-Biztosan hozzak hozzá tejfölös uborkát? – kérdezte váratlanul a pincérnő.

Gergő némileg zavarba jött, amiért keresztülhúzták, látszólag jól megkomponált, rendelését. Csak kicsit később jött rá, hogy nem sajnálják tőle a tejfölös uborkát, csak éppen nem illik bele az összképbe, a mátrai borzaska szitén tejfölös mivolta miatt. Persze köthette volna az ebet a karóhoz, mint egy hamisítatlan úr, fittyet hányva minden ízlésnek és racionalitásnak, de most mást gondolt.

-Akkor legyen valami más. Rád bízom magam – helyeselt Gergő, belátva, hogy jogos a felvetés. – Vagyis magára. Elnézést, nem akartam letegezni – folytatta, mikor rájött a hibára.

Gergő végre magára maradhatott gondolatinak társaságában. Leginkább ez a helyzet volt számára a legkezelhetőbb. A magányos töprengés, amikor nem kell másokra figyelnie. Ez akár önzőnek is tűnhetett volna ez a viselkedés, de az igazság az, hogy nem nagyon érdekelte most, ki mit gondol róla. Egy kicsit zsákutcába jutott. Az elmúlt napok, hetek eseményei megcsillantottak egy halvány reménysugarat, mely most szertefoszlott. Már maga sem tudta komolyan hinni, hogy életére befolyással lehetett valamiféle földöntúli erő.

Egy angyal, aki csak miatta leszállt az emberek közzé. Nevetségesen hatott, és nem is értette, hogyan hihetett ilyen sületlenségben. Meg akart szabadulni ettől az egészen képtelen érzéstől. Szilvivel eltöltött idő is tisztavirág életűnek tűnik most már napokkal a szétválás után.

A cél, mely olyan világosan ott lebegett a szeme előtt, már emlékké vált csupán. El kellett fogadni a tényt, hogy semmiféle sorsszerűség nem vezérelte tetteit. Egyszerűen megpróbált egy nőt meghódítani, de nem sikerült. Túl kell lépnie rajta. Mégis újra kellett gondolni mindazt, melyben eddig hitt. Eldobni az eddigi hitét és újragondolnia az egészet. Ez az, ami nem egy egyszerű feladat. A legfontosabb kérdés pedig az, hogy lesz-e kedve hozzá.

-Egy üveg ásványvíz és a mátrai borzaska – mondta a pincérnő, miközben lepakolt a tálcájáról.

-Köszönöm, de ásványvizet nem kértem – válaszolt Gergő meglepetten.

-Igen, de azt mondtad, rám bízod magad. Különben is, rutinom van benne. Van egy visszajáró vendégünk, aki ugyanígy kéri a tejfölös uborkát mindenhez. Mondjuk, ő általában jeges teát iszik.

-Az ásványvíz tökéletes lesz, köszönöm.

A pincérnő nem válaszolt, csak egy kedves mosollyal viszonzta Gergő megjegyzését.

A fáklyaként világító szív egyetlen pillanat alatt vált mozdulatlan fényponttá. Az utazás, mely végtelennek tűnt, véget ért. A szárnyak lepelként takarták a törékeny testet. A fénylő szív lassan veszített fényéből, és kezdett egybeolvadni a sötétséggel, miközben a lassuló szívverés dobbanásának hangja kezdett szertefoszlni a csendben. Egyetlen érzés élt már csak megkövültni készülő szívben. A makacsság, mi a halandók sajátja. Az érzés, mely erőt ad, mikor minden azt üvölti, nincs tovább. A tagadás, mi azt mondja nekik, ne add fel, bármi történjen is. Már az angyal sem tudta, hol jár. Már az ő tudása is kevésnek bizonyult ahhoz, hogy megértse, mi történik vele. Egyetlen dolgot tudott csak – nem adhatja fel. Látnia kell, elvégezte-e feladatát, miért kész volt egész létét feladni. Ekkor esett meg, hogy a kiszámíthatatlan újra kiszámíthatóvá lett. A szív újra felragyogott és az összegabalyodott szárnyak felemelték az angyalt.

A szobát átjárta a hűvös reggeli levegőt, ahogy a résnyire nyitott ablakon keresztül beáramlott. A függöny lengedezésén kívül semmi sem mozdult egy darabig. Egészen addig, amíg meg nem jelent egy hatalmas plüss medve az ajtóban. Persze a medvéhez egy aprócska kislány is tartozott, aki csak pár centivel volt alacsonyabb a játékszernél.

A furcsa páros lassan közelítette meg az ablak melletti ágyat, ahol is a paplan alól egy női kéz lógott a föld felé.

-Anyú, Burmúrfi éhes – szólalt meg a medvéhez tartozó, vékonyka gyerekhang.

Miranda, épp csak résnyire tudta kinyitni szemét, ám rögtön eljutott tudatáig, hogy kislánya próbálja felébreszteni. Nem aludt már mélyen, tudta, hogy lassan indulniuk kell.

-Szia, te tündérmackó – köszöntötte Miranda a két jövevényt, miközben kibújt a paplan alól. – A bátyád is ébren van már?

-Á, dehogy, még úgy tesz, mint aki alszik. De mi Brumúrfival tudjuk, hogy ébren van, csak nem akar felkelni – mondta Gréta, beáruva bátyját.

-Akkor Brumúrfival keltsétek fel valahogy. Én addig készítek reggelit.

Miranda felöltözött és készített valamiféle reggelit, majd gyorsan felöltöztette Grétát és Márkot. Ezután mindannyian autóba szálltak. Első útjuk, mint rendszeren az óvodába vezetett, ahol Grétát kísérte be az óvoda kapuján, majd következett az általános iskola.

-Ne pont az ajtóban, anyú – szólalt meg Márk a hátsó ülésről.

-Miért? Mi a baj? – kérdezett vissza Miranda, mintha nem sejtette volna szíve mélyén az okot.

-Mondtam már múltkor, hogy olyan ciki.

-Értem. Szóval ciki. Legközelebb gyalog is jöhetsz. Az elég nagyfiús lenne? – mondta Miranda, a visszapillantó tükrön keresztül Márk tekintetét keresve.

-Bocs, anyú, nem úgy értettem – mentegetőzött Márk, mikor rájött, fájdalmat okozott. – Csak tudod a többiek...

-Tudom, ciki. Na, sipirc! – mondta végül Miranda, fia szavába vágva. Nem haragudott fiára, tudta, hogy nem rosszindulatból mondta, amit mondott. Meg kellett barátkoznia a gondolattal, hogy lassan el kell engednie fia kezét.

Ezek után folytatta útját az étterem felé, ahol már hosszú évek óta dolgozott. Szeretett ott felszolgálni. Illetve a felszolgálást nem annyira, mert állandóan fel-le kellett rohangálnia a lépcsőkön a hely kétszintes mivolta miatt, de legalább nem kellett konditerembe járnia munka után. Inkább a kolléganői voltak, akik annyi éve már ott marasztalták.

-Szasztok, csajok – köszöntötte a többieket, majd elindult átöltözni.

A reggeli időszak nyugodtan indult, mint minden alkalommal. Megjöttek a rendszeresen őket látogató vendégek. Majd megkezdődött a déli nagy hajtás. Ilyenkor teljesen megtelt a hely. Ez eltartott úgy kettő óráig, amikor is varázsütésre tűnt el jóformán mindenki. Ilyenkor felmostak, kisé rendbe szedték a helyet és várták az esti turnust.

Ekkor lépett be egy férfi, kiszállva taxijából a vendéglőbe. Látszott, hogy először jár itt. Köszönt a bejáratban és elindult felfelé a lépcsőkön. Miranda látta, hogy az ő egyik asztala felé veszi az irányt, így utána indult. A rendelésfelvétel már-már szokványosnak volt mondható. Ismét valaki, akinek fogalma sincs, mit akar enni. Amikor jobban megfigyelte, úgy tűnt, másban sem túl határozott.

-Egy mátrai borzaska és egy adag hasáburgonya rendel – mondta, visszaérkezve a konyhába.

A rendelést leadva a bejárat előtt pult mögé lépett, hogy kivegyen a hűtőből egy palack ásványvizet.

-Szia, Mimi! – köszönt oda az egyik kolléganője a pultra támaszkodva. – Hogy vannak a srácok? – kérdezte rögtön ezután.

-Jól, köszi! Gréta tegnap ismét alkotott. Lerajzolt minket, ahogy együtt ebédel a család – mondta Miranda, vagyis ahogy itt szőlítették, Mimi.

-De aranyos. Jól rajzol?

-Biztosan, bár igazából az egyetlen alakzat, amit fel tudtam fedezni a rajzán, az egy nagy sárga kör. Az lehet a nap, de akár a tükörtojás is, amit a rántott hús mellé sütöttem. A többi csak színes vonalak sokasága, amiben ott rejtőzünk valahol.

-Kicsit most irigyellek – hangzott kolléganőjének válasza.

-Miért, kedves Emese?

-Miért? Miért? Mert már én rólam is rajzolhatna valaki sok színes, kusza vonalat – mondta vágyakozó hangon Emese, Mimore nézve.

-Majd nem ezt mondod, ha megváltozik a helyzet.

-Téged talán nem tesz ez boldoggá? – csattant fel Emese.

-Dehogynem, ők a mindeneim. Egyébként nem kell mondanod, mert látom a szemedben és hallom a hangodon. Most mennem kell felszolgálni valakinek az ebédjét. Ő is elveszítettnek tűnik, mint Márk, ha nem találja a hűtőben a kis cetlit ebéd felirattal. Ebből a szempontból néha úgy érzem, otthon vagyok – mondta felkacagva Mimi, majd visszament a konyhába.

Gergő nem fogott azonnal hozzá az evésnek. Még kitöltött egy korty vizet poharába. Figyelte, ahogy a poháron lecsapódó pára lassan cseppekké formálódva végigcsorog annak üvegfalán.

Miután megitta, szemügyre vette a tálat, melyen a tejföl nagy gomolyfelhőként telepedett hús tetejére. Rajta sajtreszelék, és az egész körbevétel a burgonya hasábjával. Mintha óriás lenne, ki egy romokban heverő várost szemlélne, ahol a gerendák össze-vissza hevernének egymás hegyén-hátán.

Nem volt igazán éhes, mégis mennyien hatott rá most ez az étel. Lassan haladt, falatról-falatra, miközben néha kortyolt egyet a hús ásványvízből. Úgy érezte, megpihenhet most egy kicsit. Valami véget ért, hogy elkezdődhessen valami új. Figyelte a többi asztal köré összegyűlt embereket. Gondolatban egymásba olvadó párokat, a munka hevében vitatkozó kollégákat, az évszázad üzletén gondolkodó üzletembereket és végül, de nem utolsó sorban hajlott korban lévő házaspárokat. Olyan békésen hatott most számára ez a nyüzsgő csendélet. A terem nem számított túl nagyknak, öt asztal fér el benne. A falakon érdekes, századfordulót idéző karikatúrák voltak láthatóak. A boltíves bejárat mellett, egy vitrines szekrény állt, ahol az evőeszközöket és más dolgokat tárolták. Ettől olyan családias hangulata lett a helynek. Mintha egy nagy család rendezne egy napvasárnapi ebédet, elővéve a nagymamától kapott ezüstöt. Az ezüstöt, mit a háború alatt koszos lepedőkbe csavarva rejtettek el a nehéz levegőjű légópincében. Most pedig elővonnék büszkén, hogy ragyogjanak csak az alapos fényesítés után.

Gergő lassan evett, mint általában. Így mire végzett, lassan kiürült a helyiség körülötte. Mint a mozifilmeknél alkalmazott trükkben, mikor gyorsabb sebességre kapcsolnak, és csak egy ember mozgása marad normális sebességű. Gergő volt most ez a figura.

-Hozhatok még valamit? – kérdezte Mimi, miután elvette előle az üres tányért.

-Köszönöm, nem – válaszolta Gergő határozottan, majd figyelte, ahogy a nő elindul az asztaltól. – Azaz mégis kérnék – szolt a pincérnő után, mivel a borzaskával mégis bizalmába férkőztek.

Mimi visszafordult, de nem szólalt meg, csak türelmesen várta mi lesz.

-Valami desszertet. Nem tudom. Mit ajánlana?

-Megnézem, mit tehetek – felelte Mimi mosolyogva.

Pár perc múlva Mimi már vissza is tért egy édességkölteménnyel.

-Remélem, jól választottam.

-Biztosan remek lesz, köszönöm – mondat Gergő. – Mindig ilyen nagy forgalmuk van dél körül? – kérdezte Gergő, hogy valamiféle társalgást kezdeményezzen.

Mimi, aki általában szerette tartani a pár lépés távolságot a vendégekkel, most szívesen maradt.

-Igen, hála istennek, nem panaszkodhatunk.

-Régóta dolgozik itt?

-Igen, már jó ideje – válaszolt Mimi, maga is eltűnődve azon, mióta. –Nem hagyhatnánk ezt a hivatalos magázódást, mondjuk őszi, esős vasárnapokra?

-Dehogynem, már engem is zavart, csak nem akartam tiszteletlennek tűnni. Manapság már mindenki tegez mindenkit. Mintha ezzel bármi is egyszerűbb, vagy gyorsabb lenne két ember kommunikációja között – mondat Gergő nevetve.

-A magázás is lehet bántó. Érti az ember, ha meg akarják bántani, akármilyen szavakba is legyen csomagolva. Egyébként, szólíthatsz Miminek.

-Mimi? Ez kedves. Igen, ez teljesen igaz. Mégis, jó lenne, ha némely dolognak lenne még súlya ebben a világban. Mondjuk egy szónak, vagy mozdulatnak, hogy a sok kis jelentéktelen esemény apró kis történésekké váljon, mely színesíti a hétköznapokat.

-Nem tenne ez túl komplikálttá mindent? Az előző mondatod alapján úgy tippelem, író vagy.

-Nem, csak majdnem vagyok az – felelte Gergő, miközben szája szélén egy hamis mosoly jelent meg.

-Hogy lehet valaki csak majdnem író? – kérdezte meglepetten Mimi.

-Írókkal foglalkozom. Van egy kis kiadó cégem. Bár az utóbbi időben nem ment fényesen a dolog. Én magam nem bizonyultam elég jónak. Az életben kétféle ember létezik ilyen szempontból. Az, aki teszi a dolgát, és az, aki segít neki ebben. Az egyik látható, a másik láthatatlan. Egy hatalmas szimbiózis, amiben élünk.

-És kinek a munkája fontosabb? –kérdezte Mimi, aki már letelepedett Gergővel szemben az asztalhoz.

-Szerintem nem ez az igazán jó kérdés. Nem lehet mindent lemérni. A szerencsés az, ha mindenki elégedett a szerepkörével. A fontosság teljesen lényegtelen. Az, hogy ételt hozol másoknak, talán kevésbé fontos, mit annak a munkája, akinek kiviszed? Nem hinném – fejezte Gergő mondanivalóját, majd villájával felemelte utolsó falatka palacsintáját.

Az angyal teste lassan és kecsesen emelkedett fel ismét. Csak pár pillanat kellett hozzá, hogy a test ismét anyagtanul, emberi szem számára észrevehetetlenül ott lebegjen a halandók által földnek nevezett színpad felett. Ahogy körbe pillantott, ismét embereket láthatott, ahogy a nyári éjszakában sétálnak a parkok fái alatt, szíve pedig mohón szívta magába a bódító érzésekkel telt levegőt. Megadatott számára is egy csoda, melyet nem is remélt a történetek után. Újra részese lehetett ennek a furcsán alakuló és oly kiszámíthatatlan színjátéknak.

Csupán annyi idő kellett, míg egy gondolat megszületik, hogy ismét láthassa Gergőt, ahogy egy padon üldögélve a csillagos eget bámulja. Az angyal ismét elérkezetnek látta az időt, hogy kezét az érzelmek húrjaira helyezve megszólaltasson bizonyos hangokat.

Gergő egykedvűen ücsörgött a padon, szemével a csillagos eget kémlelve. A nyári éjszaka kellemesen frissítő levegője és a környező fák leveleinek suhogása igen kellemes atmoszférát teremtett. Olyan fülledt, buja pillanatot. Mintha a város nem bírná eldönteni, hogy átadja magát az éjszakának és elcsendesedjen, vagy pezsdüljön fel hirtelen. Gergő ilyenkor mindig egy a bizsergető feszültséget érezte bőre alatt. Megtévesztő nyugalom, melynek álcája alatt ott az átmulatott éjszaka lehetősége. Egy új kaland, részegsége nyúló józannak tűnő szavak, mik másnapra semmivé lesznek. Talán azért ült ott a padon, hogy elcsípje ezt a pillanatot, vagy, mert nem tudott lemondani róla. Azt sem vette észre, ahogy a teret körülölelő utcán haladó autó lassan lefékez és megáll. Aztán egy jellegzetes, tompa hang, ahogy egy kocsi ajtaja becsapódik, majd női cipők kopogó hangjai az utcakövön, mik közeledtek felé, majd megszűntek.

-Te aztán nem jutottál messzire, hallod – szólalt meg a kopogó cipőkhöz tartozó hang.

Gergőnek ezen a ponton muszáj volt tudomást vennie az ő körülvevő valóságról, akármilyen távol is úszott tőle ez idáig. Ismerősnek tűnt a hang, de nem tudta volna kihez kötni.

-Igen, valóban nem – mondta Gergő, amikor felismerte Mimit, aki valószínűleg hazafelé indult a vendéglőből, zárás után. – Bár, ha belegondolok – folytatta tovább – ez többféle értelemben is igaz rám.

-Még milyen értelemben? – kérdezte Mimi, miután letelepedett mellé a padra.

-Mindenféle értelemben. Család, emberi kapcsolatok, karrier. Soroljam még? Egyébként minden idegen mellé leülsz a padra az éjszaka közepén?

-Nem, csak olyanoknak, akik mátrai borzaskát esznek nálam gundel palacsintával ebédre – válaszolt nevetve Mimi. – Gondoltam nem bánnál egy kis társaságot.

-Valóban nem. Ennyire látszik, hogy eltévedtem? – kérdezte meglepetten Gergő.

-Te magad mondtad az imént. Persze azt nem tudnám megmondani, pontosan ilyen jellegű gonddal nézel szembe, de az érzéseim azt súgják, elkél a segítség.

Gergő csak egy darabig némán szemlélte az asszonyt maga mellett. Próbálta kifürkészni arca alapján minden gondolatát. Olyan valószerűtlenül hatott ez az egész jelenet. Nem ismerte, nem tudta, miért foglalkozik vele egyáltalán. Ennek ellenére arra sem volt oka, hogy bizalmatlan legyen vele szemben. Bizni akart. Tudatosan, nem pedig érzelmeire hagyatkozva. Egyszerűen eldöntötte.

-Mennyire érsz rá? – kérdezte Gergő hosszúra nyúlt hallgatás után Mimit.

-Lássuk csak – tűnődött el Mimi, felfelé pillantva. – A gyerekek már szerintem békésen alszanak, reggelig nem hiányzom nekik, holnap szabadnapos vagyok. Szóval mondhatjuk, hogy igen.

-De elég hihetetlenül fog hangzani.

-El is várom, hogy az legyen. Különb is, kezdj bele, aztán majd elvállik – bátorította Mimi Gergőt.

-Három hónapja kezdődött egy szombat délután, amikor is megjelent előttem – kezdett bele a történetbe a férfi. – A semmiből termett ott – folytatta -, és úgy tűnt semmilyen ésszerű magyarázat nincs arra, hogyan került oda. Ismert engem, a múltamat, és ahogy később kiderült, a jövőmet is. Azt állította magáról, hogy egy angyal.

-Angyal? – szakította félbe Mimi Gergőt.

-Én mondtam, hogy hihetetlen lesz – mondta Gergő elmosolyodva. –Nem veszem zokon, ha az eddig hallottak alapján örülnek tartasz.

-Nem – szabadkozott Mimi, kicsit elbizonytalanodva. –Nem , tényleg nem hiszem el, de örülnek sem tartalak. Most vagy ismerkedni akarsz és azért találtad ki ezt a képtelenséget, vagy túl élénk a fantáziád. Ennyiből még nem tudom eldönteni. Na jó, mi történt azután, hogy megtörtént ez a bizzar találkozás?

-Először természetesen nem hittem neki. Minden tudásommal próbáltam igazolni azt, hogy nem lehet igaz az egész. De hiába, rá kellett jöjjek, nem a képzeletem játszik velem. Néha kell valaki, aki felnyitva az ember szemét. Rávilágít tétlenségéből adódó hibáira. Nem mondom, hogy ennek a személynek feltétlenül természetfelettinek kell lennie, de esetemben így történt. Útnak indultam, hogy megtaláljam azt, akit a sors nekem szánt, ő pedig velem tartott. Kezdetben azt hittem csak passzióból szegődik mellém, de később kiderült, meg kell mentenie az életemet. Ha nincs, akkor egy autóbaleset következtében félbeszakad ez a furcsa utazás. Egy esős délutánon valóban megtörtént a baleset, de én túléltem. Gabi, ahogy nevezte magát, vagyis az alkalmi őrangyalom nem. Eltűnt – fejezte be Gergő a történetét.

-Szóval, ha jól értettem – szólalt meg Mimi kételkedő hangon. –Szerinted lejött egy angyal az égből csak azért, hogy segítsen megtalálni azt, akit szerinted neked szánt a sors? Ráadásul feláldozta magát érted?

-Igen – helyeselt Gergő. – Nincs más magyarázat a történetekre.

-A véletlenek egybeeséséről hallottál már? – szaladt ki a kézenfekvő kérdés Mimi száján.

-Véletlen? Nem, egyáltalán nem hiszek a véletlenekben. Szerintem mindennek oka van ebben a világban. Legfeljebb nem értjük ezt az okot.

-Szerintem ez akkor is önző feltevés – szállt vitába Mimi az elmondottakkal. – Még ha léteznek is angyalok, miből gondolod, hogy nincs jobb dolguk annál, minthogy a te életedet egyengetik?

-Félreérted. Itt nem én voltam a fontos, hanem az érzés, ami körüllegte az eseményeket. Ám nem ez a legnagyobb bökkenő. Gabi tévedett. Nem találtam meg,

akit kerestem. Jelen pillanatban úgy tűnik, nem értünk célt. Minden hiába történt – sóhajtott Gergő egy hatalmasat.

-Azt hiszem, neked túlzottan is élénk a fantáziád, vagy csak tréfát üzöl velem – mondta Mimi, majd felállt a padról, a kocsija felé indulva.

-Egy valamire azért kíváncsi lennék. Ha te is látnál valami olyat, melyet nem tudnál megmagyarázni, mit tennél? Mondjuk, ha most feltekintenél a csillagokra és felragyogna egy új, mely fényesebb mindegyiknél. Akkor tudnál hinni a történetben?

Mimi lassan sétált az autója felé, közben egy futó pillantást vetve a csillagokkal teli égboltra. Amit abban a pillanatban fenn látott, világossá tette számára, Gergő története több, mint kőszá képzeltetés. Amikor azonban visszafordult, meglepetten látta, hogy a férfinak hűlt helye. Senki sem ült már a padon.

Az angyal észrevétlenül hallgatta ki a két ember beszélgetését. Szívében hullámzó érzéseket újra átítatták a halandóság bélyegei. Az elmúlás észrevétlenül változtatta az összes gondolatot törékennyé. Ez a hangsúlyosság és nyomatékosság bódította el az angyalt annyira, és fűzte oly erősen az emberek világához őt.

Azt azonban még ő sem sejtette, hogy miért alakulnak így az események annak az embernek a személye körül, kire figyelme szegeződött. Ahogy azonban meghallotta szájából a szavakat, melyekkel történetüket mesélte el, óhatatlanul is egy könnycsepp gördült ki szeméből. A csepp gyémánttá változott, ahogy elhagyta arcát, majd egyenesen az ég felé hullott. Ahogy belecsozott az égbolt koromfekete vizébe és a hold megvilágította ezt a gyémántot, fényesebben ragyogott fel, mint ezer csillag.

Gergő mozdulatlanul feküdt az ágyon. Amikor kinyitotta szemét, a homályos foltok lassan formálódtak alakzattá, majd végül teljes képpé. A kép, mely elé tárulkozott, semmilyen korábban látott helyre nem hasonlított. Egy szoba, halványzöld falakkal, szépen berendezve. A sok cserepes virág egyértelműen egy női kéz gondosságáról tanúskodott. Ez nem az ő világa, ezt érezte. Az ő stílusában berendezett, alig bútorozott lakáshoz képest ez pont az ellenkezője volt.

Persze ez nem azt jelentette, hogy nem érezte jól magát a környezetben, csak nem találta rajta kézjegyeit. Aztán, amikor kezdett elillanni szeméből az álom, már azon törte a fejét, hogy miért is próbálja magához kötni a környezetet.

-Jó lenne kitalálni, hol vagyok, és mit is keresek itt! – gondolta magában, azonban az események felgyorsultak körülötte. Hirtelen egy alak jelent meg a szoba bejáratánál.

Gergő ugyan még csak szeme sarkából látta az illetőt, azonban a felőle érkező női parfüm illata már eljutott hozzá. Odafordult, hogy lássa, ki közelít az ágy felé, de nem ismerte fel a nőt. Illetve nem tudta megmondani, hogy kicsoda, de valahogy minden idegszálával érezte, teljesen természetes az, hogy ők ketten most itt vannak.

-Délután el tudod intézni? – kérdezte tőle a nő, ágyhoz lépve.

Gergő még mindig nem tudta értelmezni a helyzetet, csak figyelte a kérdőn rámeredő kék szempárt. Tekintete ezután az arcot körülvevő göndör, szökés hajra tévedt, ami válláig futott. Karjait karcsú derekán pihentette a válaszra várva. Narancssárga, egybe részes ruhája szépen kiemelte alakját. Nem volt vékony, de nagyon vonzóalakkal bírt, lábán magas talpú, piros szandál, melynek pántja körkörösén futott fel bokája fölé.

-Most biztosan haragszol a tegnapi miatt. Jó, akkor hagyjuk – mondta kicsit morcosan a nő, mikor elege lett a várakozásból.

-Nem, nem erről van szó – szabadkozott Gergő. - Mit is kéne elintéznem?

-Jellemző, megint elfelejtetted. Mintha a falnak beszélne néha – mondta a nő most már kimondottan bosszúsan, bár ettől egyáltalán nem volt kevésé vonzó Gergő

számára. – Az ígérted, ma elmész megvenni az a krómozott szemétkukát, amit múltkor néztünk ki együtt. Azt mondtad neked is tetszik.

A nő azonban nem várta meg, amíg Gergő reagál, hanem egyenesen kiment a szobából. Pár másodperc múlva hallott egy újabb ajtócsukódást, ami valószínűleg a bejárati ajtótól jöhetett.

Gergő most már igencsak szerette volna kideríteni, mi zajlik körülötte. Az utolsó emléke, hogy ül egy padon a parkban Mimivel beszélgetve, majd egyszer csak itt terem valakinek az ágyában. Ez kimerítette a megmagyarázhatatlan fogalmát.

Az ágyból kikelve valamilyen ruha után nézett. Sorban nyitogatta ki a szekrényeket, míg végül megtalálta azt, melyben férfiruhák voltak. A ruhák közül volt, melyet felismert és volt, amelyeket nem, és nem is vett volna fel normál körülmények között. Kicsit nézelődött közöttük, majd kiválasztotta azon kevesek egyikét, mely a sajátjának ismert fel. Felvette az inget és belebújt a nadrágba.

-Na, ezzel is megvolnánk – nyugtázta magában beszélve Gergő. Ezek után körbejárta a lakást. A hálószobán kívül talált még nappalit, konyhát, fürdőszobát és egy kisebb szobát, ami inkább irodára emlékeztette. Maga sem tudta miért, de úgy gondolta, itt talál pár választ. Letelepedett hát a szobában található tölgyszínű íróasztal elé, hogy körülnézzen.

Az első dolog, amin megakadt a tekintete, egy fénykép volt, vastag, ezüst keretben. A képen ő és a nő látszott, aki reggel ébresztette. Egy nyaralás alkalmával készülhetett. A környezet, ami mögöttük látszódott mediterrán hangulatot idézet. Egy tengeri öbölre néző terasz, ahonnan még talán Odüsszeusz is kedve támadt volna ismét kifutni, hős legénységével. A teraszt szegélyező kő párkányon ültek egymást átölelve. Felvette a képet az íróasztalról, és megfordította.

-Attól, aki mindig szeretni fog, Zsanett – olvasta fel hangosan a kép hátulján lévő, kézzel írt szöveget.

Gergőnek egyre furcsább érzése támadt. Annak ellenére, hogy életében nem járt itt, nem tartotta a kezében ezt a képet, mégis minden olyan ismerősnek hatott. Mint amikor déja vu érzése van valakinek. A környezet, Zsanett, ez az íróasztal. Mindegyik mellett el tudta magát képzelni, mégsem volt róluk emléke.

Hirtelen elhatározással kiment a konyhába. Igyekezett minden gondolatot száműzni fejéből, hogy mozdulatai ösztönösek legyenek. Kinyitotta fejétől jobbra található kredencet, kivett belőle egy bögrét. Ezután bal kezével a tűzhelyen álló teáskannához nyúlt, levette fedelét és megtöltötte vízzel a csap alatt, majd visszahelyezte a tűzhelyre. Kihúzta a tűzhelytől jobbra eső fiókot és elővette a teatojást, majd megtöltötte teafüvel, amit a felette lévő kredencből vett elő.

Amikor mindezzel végzett, gyorsan le kellett ülnie a háta mögötti székre, mivel semmi kétsége nem lehetett afelől, hogy otthon van.

-Van most nekem barátnőm? – szegezte a kérdést Lacinak Gergő halálos komolysággal.

Laci, aki általában nem szokott meglepődni Gergő esetében a szokatlan kérdéseken, most egy kicsit elbizonytalanodott. Nem is válaszolt azonnal, csak figyelte a másik tekintetét, ám semmi rendkívülit nem tudott belőle kiolvasni. Látszott, hogy nem afféle költői kérdéstről van szó. Gergő úgy egy órával ezelőtt hívta fel, hogy szeretne vele beszélni valamiről. Ez nem nagyon lepte meg, mivel Gergő, aki nem nagyon szokta elhanyagolni munkáját, az utóbbi időben nyomtalanul tűnt el a föld felszínéről.

Pontosabban az eltűnése még csak nem is mondható meglepőnek, hiszen az elutazása előtt még szólt, de nem akart megérkezni. Igaz, Laci már az elutazásnál

elvesztette a fonalat. Ugyanis amikor Gergő belépve az irodába közölte, hogy elutazik, szimplán azt gondolta, idegösszeomlása van és félrebeszél. Miért? Mert Gergő azóta nem ment szabadságra, mióta elindították közös könyvkiadással foglalkozó cégüket. Ennek fényében Laci mondjuk olyan jellegű kérdésekre számított, hogy: –Mi a helyzet a céggel? –Keresett-e valaki, amíg távol voltam?

-Van-e barátnőd? – kérdezett vissza Laci, hátha félreértette a kérdést.

-Miért, nem ezt kérdeztem?

-De, ezt kérdezted. Csak nem értem miért? – puhatolózott tovább Laci.

-Mert szeretném tudni – mondta kicsit türelmetlenebbül Gergő.

Laci látta, hogy muszáj lesz válaszolnia. Hiába próbálta csigalassúsággal szürcsölni üdítőjét a vékonyka szívószálon keresztül. Nem volt mit tenni, még ha meg is örült Gergő, válaszolnia kellett erre a képtelen kérdésre. Előtte azonban körülnézett az asztal körül, mintha valami bizalmas információt közölné. Majd közelebb hajolva halkán megszólalt, mintha ő is el kívánná játszani az örült szerepét:

- Én úgy tudom, nincs – mondta nagy hangsúllyal és lassan, remélve, hogy ezzel visszarántja a valóság talajára.

A hatás azonban elmaradni látszott. Gergő ugyanis ahelyett, hogy valami apró viccel elütötte volna a szituációt, halálos komoly arccal ismét hátradőlt, hátát nekifeszítve a szék támlájának, és bámult tovább a levegőbe. Laci megfelelő edzettséggel bírta kezelni az ilyen helyzeteket. –Ha megbolondult, hát megbolondult – gondolta magában, miközben tovább szürcsölte üdítőjét. –Lehet, hogy eddig sem volt normális, csak nem vettem észre – nyugtatta meg magát végül olyan könnyedséggel, mintha most jönne rá, hogy véletlenül diétás kólát iszik. Egyikük sem szólt egy szót sem egy darabig. A bevásárlóközpont kávézójában, ahol ültek, az élet ugyanúgy folyt tovább, mint eddig.

-Jó az árú – szólalt meg önkéntelenül is Laci, meglátva egy mellettük elhaladó nőt.

-Hogy? – riadt fel Gergő gondolatiból.

-Semmi, csak jó az árú – mondta ismét Laci, fejével biccentve az imént meglátott nő felé. – Mi a fene van veled? Elraboltak talán a földön kívüliek?

-Lehet – hangzott a válasz komoly hangon. –Az a név, hogy Mimi, mond neked valamit?

Laci egy darabig eltűnődött, majd határozott rávágta:

-Az égvilágon semmit. De nagyon jól tudhatnád már, hogy általában egyetlen név sem mond nekem semmit.

-Igaz, ezt el is felejtettem. És a Zsanett?

-Ki az ördög az a Zsanett? – kezdte elveszíteni türelmét Laci.

-Nem tudom, de mellette ébredtem fel reggel. Vagyis az ágyában.

-Áh, értem – mondta kaján vigyorral arcán Laci. – Na, meghúztad? Hogy néz ki? Gergő látta, hogy jobb, ha előről kezdi az egész történetet.

-Nem az a lényeg, hogy hogyan néz ki, meg mi történt, hanem, hogy fogalmam sincs kicsoda. Ez a bökkenő – tette egy kicsit világosabbá Gergő az esetet.

-Az nem gond, ha jól néz ki. Néha én sem tudom kicsoda, de az ágyából kelek ki. Ettől még nem kell megbolondulni. Ez teljesen rendben van. Bebizonyítom. Fizetsz két sört, és holnap felébredek két külföldi csaj sátrában a Szigeten, és garantálom, egyetlen név sem fog eszembe jutni velük kapcsolatban.

-Sziget nem később kezdődik? – kérdezte meglepetten Gergő, amikor rájött, hogy Laci a nyaranta megrendezett nyári fesztiválra gondol, ahol is másfél hétre faképnél hagyja a civilizált világot.

-Jó, ne ragadjunk itt le apróságoknál – vágott vissza azonnal Laci.

-Na jó, ezt nézd meg – mondta indulatosan Gergő, miközben odanyomta a másik kezébe az ezüstkeretes fényképet. – Láttad velem valaha ezt a nőt?

-Nem, nem láttalak titeket együtt, bár az arcemóriám sem az igazi – válaszolt Laci, visszaadva a képet. –De egyébként sem néz ki jól. Hagyd a fenébe!

-Nem hagyhatom a fenébe – fakadt ki indulatosan Gergő. - Egyszer csak megváltozik körülöttem minden egy csapásra, felébredek egy idegen nő lakásán...

-Aki még nem is néz ki jól – vágott közbe Laci.

-Mondom – vette vissza a szót nyomatékosan Gergő. –Felébredek egy idegen nő lakásán, aki láthatóan ismer, és elküld szemetes kukát vásárolni, amit melleleg múltkor együtt néztem ki vele. Te mit tennél a helyemben?

Laci kicsit elgondolkodott, majd megszólalt:

-Milyen kuka kell? Króm?

-Szerinted ez lényeges?

-Nem, csak láttam valahol leértékelve.

Gergő látta, hogy így nem fog előbbre jutni a talány megfejtésével. Kénytelen volt beletörődnie, hogy tovább kell sodródnia az eseményekkel.

-Egyébként igen – szólalt meg végül elhaló hangon.

-Mi igen? Mégis meghúztad?

-Nem. Krómozott kell.

-Akkor mire vársz? Vedd meg! – mondta Laci diadalmasan.

Gergő már nem gondolkodott tettein. Csak ment előre, amerre a lába vitte. Olyannyira tanácstalan volt, hogy inkább hallgatott Lacira, és elindult egy nagy bútoráruházba. Amúgy sem nagyon tehetett volna mást. Közben figyelte a mellette elhaladó emberek sokaságát. Kicsit most kívülállóvá lett. Mintha csak ide pottyant volna az égből. Senki sem vet róla tudomást. Még a kéregető emberek is elkerülték. Ebben a kaotikusnak tűnő rohanás mögött ott rejtőzött a rendezettség.

Mindenkinek volt valami célja. Élete kapcsolódott egy másik ember életéhez. Érzései összefonódtak mások érzéseivel.

Gergő megérkezve a hatalmas áruházba, csak bolyongott egy darabig. Hosszas keresgélés után talált rá megfelelő polcra. Ki tudja, talán, ha megpillantja a kukákat, talán beugrik valami – gondolta magában. Elvégre egyszer már járt itt, ha Zsanettnak igaza van. Ám semmi sem történt, csak állt a temérdek szemétdörr előtt. Nem villant be az égvilágon semmi. Egyetlen részlet sem volt ismerős. Amúgy is mindegyik szupermarket egyforma. Ugyanolyan polcok között bolyong az ember, hogy ugyanazt megvehesse. A név már fikarcnyit sem számított.

-Segíthetek valamiben? – kérdezte egy női hang a háta mögül.

-Igen, azt hiszem, segíthet – válaszolt Gergő, a hang irányába fordulva. – Egy krómozott szemetesvödröt keresek. Tudna ajánlani egyet.

-Persze, mégis mekkora kellene?

Gergő csak most figyelte meg jobban a hanghoz tartozó arcot, ám nem tudta felismerni a vonásait. Mintha folyamatosan változtak volna. Azonban feltűnt neki egy aprócska tábla a nő ruháján.

-Gabi? – szólalt meg önkéntelenül is, amikor elolvasta a táblácskán lévő nevet.

-Igen – kacsintott egyet a nő bal szemével.

Gergő eleinte nem tudott szóhoz jutni. Sok lehetőségre számított, de a legkézenfekvőbbre, miszerint az angyal újra feltűnik, nem. Egyszerre örült a találkozásnak és volt némiképp bosszús.

-Szóval az őrangyalom visszatért? Legalább választ kapok végre. Mi az ördög történik itt?

-Mi történne?

-Zsanett a te műved?

-Zsanett? – kérdezett vissza nevetve Gabi. – Nem, én olyat nem tudok. A nők bonyolult teremtmények. Nagyon sokféle megmagyarázhatatlan jellemvonás kell hozzá. Milliónyi apróság, amit jól össze kell bennük kutyulni – kezdte magyarázni Gabi, de aztán ő is rájött, Gergő nem erre volt kíváncsi, ezért komolyabb hangon folytatta. –Ő ugyanolyan ember, mint te és szeret téged.

-De nem is ismerem? – mondta feldúltan Gergő.

-Miért, nem szimpatikus talán? Pár apróságot azért talán megváltoztathatok.

-De, szimpatikus. Azt mondtad, szeret. Miért?

-Miért? Miért? – mondta csalódottan Gabi. –Ez az örök kétely már megint. Miért ne szeretne? Miért szeret valaki valakit? Csak úgy. Nincs oka. Vonzódik hozzá és kész. Hozzád Zsanett. Olyan nagy baj ez?

-Nem, egyáltalán nem baj, csak nem értem.

-Megérteni? – kérdezte eltűnődve Gabi. –Mindig csak az értelmet keresni. Mennyi minden van, amit nem értesz még, mégsem akadákoskods. Talán érted, miért lesz vörös az ég alja, vagy mitől támad fel egy kósza szellő? Egyébként meg ismered.

-Nem ismerem. Csak játszol velem.

-Gyere, mutatok valamit – mondta Gabi, majd kacsintott egyet bal szemével. Hirtelen már nem az áruházban álltak, mint az előbb, hanem egy műteremnek berendezett, tetőtéri lakásban. A hatalmas, ferde ablakokon keresztül hatalmas fénypázmák világították meg a szoba közepét, ahol egy nő ült, festőállványa mögött.

-Zsanett? – suttogott Gergő.

-Nem kell suttogni. Nem hall és nem lát minket – nyugtatta meg Gabit, miközben mindketten háta mögé léptek. – Mit láatsz?

-Hát őt, Zsanettet.

-Pontosabban!

-Látom őt, ahogy elmélyülten dolgozik. Feltűzte a haját egy kontyba. Gondolom, hogy ne zavarja a munkában.

-Na, még részletesebben!

-Nagyon szép, ahogy látni a nyakát. Ahogy elkeskenyedik. Felette az apró, göndör hajtincsek, melyek most nem fedik el a látványt. Minden apró érintés boldoggá tesz, amikor ujjaimmal végigcirógatom fülének tövétől válláig. Aztán ott az a csodás ajkak, minek szélén megjelennek az aprócska gödröcskék, ha megnevettetem valamivel. No és azok a kék szemek. Mint az ég kékje. Mindig felüdülés, ha belenézhetek ebbe a tükörbe. És azok az apró, finom újacskák, mintha porcelánból lennének – tűnődött el Gergő, majd hirtelen, mintha álomból riadna fel, folytatta. – Nem tudom, honnan vettem ezeket. Soha sem érintettem meg életemben.

-De ismered, különben nem beszéltél volna így róla. Nem értelek. Eddig egy illúziót kergettél. Most itt áll előtted. Fogadd el a helyzetet és kész!

Gergő elbizonytalanodott, de nem maradt ideje túl sokat töprengenie a helyzeten, mert a következő pillanatban már ismét ott állt az áruház polcai előtt.

Már esteledett, amikor Gergő megérkezett hóna alatt a csomaggal. Belépve a bejárati ajtón nem tudhatta, Zsanett otthon van-e már. Egy darabig csak hallgatózott, majd párszor nevét ismételte. Senki sem válaszolt, ezért a nappali felé vette az irányt és letelepedett a kanapéra, majd maga elé rakta a szemetes kukát, mint egy győzelmi trófeát. Szíve szerint aludt volna egyet, de mégsem tette. Inkább nekilátott, hogy

kicsomagolja szerzeményét. Kinyitotta a dobozt, majd lefejtette a vékony selyempapírt. Most már csak a krómozott henger állt előtte, furcsán torzítva képmását. Mintha betévedt volna a vidámpark elvarázsolt kastélyának tükörszobájába. Egy darabig nézegette még ezt a torz képet, majd hátradőlt a kanapén, kényelembé helyezve magát.

Belefáradt mára a kételkedésbe, megszállta egyfajta lelki béke. Nem lehet minden ebben az életben racionális és kiszámítható. Nem tervezheti meg minden lépését valaki. Néha teret kell hagyni, hogy a sors tegye a dolgát. Felesleges is volna harcolni ellene. Ha az angyalnak igaza van, akkor tényleg nincs miért aggódnia. Elég, ha jól érzi magát. Ahogy Gergő egyre inkább kényelembé helyezte magát, egyre nehezebb volt ébren maradnia. Végül elnyomta az álmot.

-Szívem! Ébresztő – szólította gyengéden egy női hang.

Gergő csak lassan tért magához. Szemét még nem tudta kinyitni, de érezte, ahogy egy puha női kéz érinti meg a tarkóját, hajában babrálva.

-Látom, mégsem felejtetted el – folytatta a női hang. – Elfáradtál?

Gergő ekkor már látta Zsannét arcát. A kék szemek egyenesen rá néztek. Felemelte kezét, hogy megérinthesse arcát begömböcsített mutató ujjának külső felével. A nő elmosolyodott, majd fejét ölébe téve nézte őt tovább. Sokáig maradtak így, egymás tekintetén csüngve, a kanapén. Egyikük sem akarta felborítani ezt a harmóniát. Végül Zsannét volt, aki megtörte a csendet.

-Ma olyan furcsa vagy. Valami gond van? Úgy nézel rám, mintha még sohasem láttál volna ezelőtt.

-Mert tényleg nem láttalak.

-Hazudós! – kacagott fel Zsannét, mint egy gyerek. Majd hangja megtelt érzésekkel, mikor folytatta – Akkor nézz meg alaposan!

-Miért? – kérdezte Gergő hamisan, belemenne a bolondozásba.

-Mert örökké imádnod kell!

-Csak ennyi?

-Igen, csak legyek a mindened! Semmi beszéd, semmi gondolkodás. Csak imádj! - kacagott fel Zsannét, miközben kinyújtotta lábát, lábujjait nézegetve.

-Azt mondd, maradjunk így, egy kanapén életünk végéig?

-Igen, azt.

-Hogyan találtam rád?

-Te? – kérdezte hamis mosollyal Zsannét. – Sehogy. Én találtam rád. Ha rajtad múlik, akkor semmi sem történt volna. Megint olyan furcsa a tekinteted – mondta egy kicsit durcás hangnemben, majd felült normálisan a kanapéra.

-Ne, ne menj el! Beszéljünk valamiről!

-Nem, most nincs kedvem. Éhes vagyok.

Gergő beletörődőve figyelte, ahogy párja feláll és elindul a konyhába. Próbált megjegyezni minden apró mozdulatot. Eközben persze azon törte a fejét, hogy mi is legyen a következő lépése. Akárhogy is, ez a világ nem az ő világa. Akármennyire is szerette volna magáénak tudni, nem ment. Még ennek a csodálatos teremtésnek a látványa nem tudta maradásra bírni.

Hogyan is maradhatott volna? Reggel felébredne, és nem lenne miről beszélnie vele. Nem lenne mondanivalója számára. Vagy ha mégis, nem hallgatná meg. Vagy talán erről szólna egy párkapcsolat? Egy békés együttéléstről, melyet láthatatlan erőként tart össze egy gyenge, testi örömeiktől átmágnesezett vonzalom? Talán ha várna egy kicsit.

-Ha adna egy ki időt magának, hogy megismerje a helyzetet, akkor talán meg is értené – gondolta magában, ám ekkor már legbelül elhatározta, nem fogadja el a helyzetet.

-Hová mész ilyen későn?– kérdezte Zsanett meglepetten, amikor a bejárati ajtó felőli kulcscsörgést meghallva kilépett a konyhából.

Gergő még egy darabig figyelte a lányt, ahogy ott áll, egyik kezében egy szelet kenyérral, szoknyája nélkül, feltűzött hajjal, és meglepett arckifejezéssel.

-Ne haragudj, de valamit még tudnom kell – mondta végül Gergő.

-Tudtam én, hogy találkozunk még, főnök – mondta a taxis, amikor Gergő beszállt mellé a kocsiba. – Amikor elraktad a névjegykártyát, sejtettem, hogy fel fogsz hívni. Hová lesz a fuvar?

-Emlékszik arra az étteremre, ahová a pályaudvarról vitt? – kérdezte Gergő a sofőrre nézve.

-Persze, de ott ilyenkor már a zárashoz készülődnek. Tudom én, mi kell neked. Bízd rám magad, és nem fogod megbánni!

-Rendben.

A taxi csendben hasította az éjszakai város levegőjét. Körülbelül fél órát utazhattak, míg elérték a céljukat. Ahogy Gergő kiszállt az autóból, egy éjszakai bár előtt találta magát. Arra már nem maradt ideje, hogy megkérdezze a taxistól, miért is éppen ide hozta, mert ahogy becsukta maga mögött az ajtót, az azonnal elhajtott.

Gergő nem tévovázott sokáig, hanem elindult a bár felé. Belépve cigaretta füst csapta meg az orrát. Hangtalanul lépkedett a süppedős szőnyegen a bárpult felé. A aprócska, jól megvilágított színpad felől lágy jazz zene szólt, még inkább titokzatos köntösbe bújtatva az éjszakát. Előtte háromszemélyes, kerek asztalok vörös terítővel melyek közepén a gyertyák pislákolnak öblös poharakban.

Odaérve a pulthoz, letelepedett az egyik magas bárszékre, és rendelt egy italt, amit a pincér rutinos mozdulatokkal töltött ki, és egy szalvéta kíséretében tett le elé. Így üldögélt Gergő egy darabig, italát iszogatva, miközben ráhangolódott a zenekar játékára. Úgy húsz perc is eltelhetett, amikor a színpad közelében álló egyik asztalnál megpillantott egy magányos nőt. Egy darabig csak figyelte, majd hirtelen elhatározástól vezérelve elindult az asztalhoz.

-Elnézést, de barátommal éppen arról beszélgettünk, hogy lehet egy ilyen tüneményes nő egyedül ezen a remek helyen – mondta Gergő halkán, miután odaült az asztalhoz.

Ekkor vette csak észre, hogy a tüneményes kifejezés, amit csak bóknak szánt, igencsak illik a nőre, ám az egyáltalán nem reagált az előbbi mondatára. Gergő még ücsörgött egy darabig mellette, figyelve annak fedetlen vállát és hosszú ujjakban végződő karját. Az asztalon lobogó gyertya fénye meg-megcsillant a műkörmökre ragasztott apró kis valamiken, aminek Gergő egyáltalán nem tudta a nevét. Mint egy kis miniatürizált mozaik. Annyira belefeledkezett a látványba, hogy észre sem vette, mikor a szám véget ért. Amikor elhallgatott a zenekar, jobbnak látta, ha a távozás útjára lép.

-Nem kell elmenned! Maradhatsz – mondta a nő kissé felé fordulva, amikor már éppen felállt az asztaltól.

Gergő látta, ahogy a merészen magas szoknya kivágás mentén kivillannak a nő hosszú combjai. Ezen ponton jobbnak látta, ha mégis marad még egy kicsit az asztalnál. Visszaült hát, miközben a nő egyik kezével beletúrt rövid, göndör, barna hajába, majd egy kicsit babrált a füléből lelógó nagy, arany karikákkal.

-Tehát, mit keres egy ilyen nő egyedül itt? – folytatta Gergő onnan, ahonnan elkezdte, mialatt a zenekar újra megteremtette a megfelelő hangulatot zenéjével.

-Csitt! Egyébként Tünde. De nem volt olyan jó ez a szöveg, úgyhogy ne erőltessük!

Valóban nem volt jó szöveg – gondolta magban Gergő. Miért is lett volna az? Hiszen fogalma sem volt arról, ugyan mit is akar elérni vele. Shakespeare talán előadta volna a Rómeó és Júlia egyik jelentét egy önkiszolgáló pult előtt állva egy tányér spenót főzelék és két fasírt között, mert hirtelen elbűvölte a kiszolgáló? Jó,akkor nem voltak önkiszolgálók, de ha lettek volna sem valószínű.

-Miért jöttél ide hozzám? – kérdezte a nő határozott és hideg hangon.

-Tünde? Szép név – próbálta oldani Gergő a feszültséget, de látta, hogy hatástalan a próbálkozása. – Ez egy szórakozóhely, ha minden igaz, és az ember társas lény. Ebből kifolyólag, gondoltam, megpróbálok szóba elegyedni veled.

-Ez is nagyon rossz szöveg. Kinéztél magadnak, hátha összejön valami az éjszaka. Nős vagy? Hiányzik egy kis szórakozás? Szerintem rossz embert választottál, én nem vagyok olyan, aki azonnal elmegy mindenkivel egy egyéjszakás kalandra.

-Nem is feltételeztem – vágta rá Gergő, saját magát is becsapva.

-Győzz meg róla! – mondta Tünde, most már kicsit elmosolyodva. – Értem meg kell küzdeni!

-Mint a legtöbb nőért általában.

-Nem feltétlenül. Azért nem minden nő adja nehezen magát. Én különleges vagyok, és a benned látok valamit.

-Különleges, mint a Kisherceg rókája. Szelídítselek talán meg? Mit látsz bennem? – kérdezett vissza hamisan Gergő.

-Azt még nem tudnám pontosan megmondani. Előbb mesélj valamit magadról – mondta Tünde.

-Mit?

-Bármit, amit szeretnél elmondani magadról.

-Mire vagy kíváncsi?

Tünde egy darabig nem válaszolt, csak elővett egy szál cigarettát és rágyújtott. Eközben a férfit figyelte. Mintha méregetné valamilyen szempontból. Majd végül újra megszólalt:

-Neked kell tudnod, mit akarsz nekem elmondani! Én nem beszélhetek helyetted.

-Nem is tudom, mit mondhatnék magamról. Nincs bennem semmi rendkívüli. Csak keresek valakit, de most éppen szünetet tartok. Valahol megrekedtem a képzelet és a valóság között. Egy kiadónál dolgozom, és egyedül élek...

-Unalmas vagy – szakította félbe Tünde közönyösen, és fájdalmasan őszintén.

-Meglehet, vagy csak nem akarok többet elárulni magamról – mondta Gergő, akibe csak most hatoltak bele mélyen az iménti szavak. Legbelül érezte, van igazság abban, amit Tünde tömören és minden hamis köntörfalazás nélkül fejhez vágott. Mégis úgy martak azok a szavak, mint valami égető vegyszer, ahogy a felszínről lefelé hatoltak. – Most te mondj magadról valamit! – próbált időt nyerni Gergő.

-Rendben – vette át a szót Tünde. Hangjában már nyoma sem volt az iménti közönyösségnek. Kedves csengett hangja, nyitott és őszinte benyomást keltve. – Nem az vagyok, akinek most látsz. Azt gondolod, hogy egy buta cicababa vagyok, aki itt keresi meg a pénzét éjszakánként.

-Miért gondolod? – fortyant fel kissé sértődött hangon a férfi.

-Ugyan már, semmi baj. Nem számítana, még ha erre is gondolnál. Megvetem azokat, akik a testüket árulják. Én viszont pontosan tudom, ki vagyok, szóval nem szorulok arra, hogy másik tartsanak elem tükröt. Van férjem és két gyerekem is, és ami fontosabb, szeretem őket. Ha viszont talállok valakit, aki méltó rá, azt egy kicsit

közelebb engedem magamhoz. Ha pedig már elég közel kerülünk egymáshoz, talán történik valami, amiért érdemes volt bízni benne. Persze csak akkor, ha elfogad ilyennek, amilyen vagyok, és nem akarja rám kényszeríteni a maga kicsinyes igazságát– fejezte be Tünde mondandóját, majd elnyomta a cigarettáját.

-Engem ezek szerit méltónak tartasz rá? – kérdezte meglepetten Gergő.

-Igen, benned látok valamit. Nem tudnám pontosan megmondani, mit, de tetszel. Kicsit félszeg vagy, látszik, hogy nem szoktál csak úgy nőket leszólítani.

-És most ezek után azt várod, magabiztosabb leszek?

-Nem – felelt Tünde mosolyogva. –Nem szükséges, így pont megfelelsz.

-Mire felelek meg? – kérdezett vissza Gergő, de nem kapott választ.

A szavak nem játszottak szerepet többé. A férfi csendben elveszett a nő tekintetében, aki szintén nem tartotta szükségesnek, hogy beszélgessenek. Gergő továbbra is Tünde tekintetét fürkészte, mintha meg akarná fejteni, mire gondolhat ebben a pillanatban, majd figyelme lassan elkalandozott, ahogy a nő átrakta egyik lábát a másikra. A fekete magas sarkú cipő orra apró köröket írt le a levegőben, ahogy a lábak mozogtak.

Feleség? Szerető? Asszony? –cikáztak Gergő fejében a kérdések, melyek megválaszolását határozatlan időre elnapolta. Nem akarta elrondítani a kialakult helyzetet közhelyes magyarázatok és elméletek gyártásával. Ugyan mi értelme van mindenre ráakasztani egy csinos kis táblácskát, apró felirattal? Mintha bármiféle fogalmunk lenne arról, mit is takarnak ezek a szavak. Olyan régóta játssza az ember ezen szerepeket, hogy már maga sem tudja, hogy is lenne hiteles.

Elképzelné ezeket a szép és formás, fekete harisnyába bújtatott lábakat, amint olcsó kínai papucsban és melegítőnadrágban állnak egy vasalódeszka mellett? Nem, ehhez most fülledt a foga. Inkább a szerető alakjában szerette látni most ezt a teremést. A szerető, aki titokban jár. Nem hétköznapi, és alantas pénzszerzési vágytól vezérelve csal lépre szintén tilosban járó férfiakat, hanem mert érezni akarja, mit jelent nőnek lenni. Mert több annál a vasalódeszka mellett állóembernél, és mert szomjazza a vágyat. Néha hagyja, hogy az éjszakában fényénél köré gyűljenek a férfiak. Keresi azt a pillanatot, amikor először találkozik tekintete a másik tekintetével, és amikor először kezdi bizsergetni az az apró kis késztetés, mi láthatatlan gravitációs erőként húzza a másikhoz. Amikor először üvöltik némán egymás felé; kellesz. Most itt, csak ebben az órában, csak ebben a pillanatban. Nem holnap, nem a jövő héten, amikor éppen hazaértél a napi munkád után enyhén bűdösen és a hétköznapiok hitvány, mihaszna vágyaival fejedben. Hanem itt, és most.

Gondolatban Gergő már látta, ahogy kibújtatja a szépen megkomponálta testet a megannyi rafinált ruhadarab közül, hogy egyre több apró kis hajlatra, gödröcskére, finom ráncra bukkanjon alattuk. Hogy közben érezze, ahogy vére egyre sebesebben áramlik ereiben. Érezze, hogy él. Érezze, ahogy szíve telepumpálja agyát friss vérrel, még akkor is, ha már a szédülés kerülgeti.

Végül a pincér szakította félbe a meghitt pillanatot, amikor jelzésértékkal asztalukhoz lépett. Gergő gyorsan fizetett és mindketten elindultak a kijárat felé.

-Most merre mész? – kérdezte Tündétől, amikor kilépett mögötte az utcára.

-Vissza a szállodámba.

-Elvihetlek? – kérdezte Gergő, bár ez már csak afféle formai kérdés volt, hiszen mindkét fél tudta, mi lesz a válasz.

-Miért kell ilyen ostobaságot kérdezni?

A szálloda előtere diszkrét félhomályba burkolódzott. A recepció hosszú, füstszínű üveggel burkolt pultja mögött a szolgálatot teljesítő portás, makulátlan

egyenruhájában küzdött, hogy ébren tudjon maradni ebben a kései órában. Ezt a mozdulatlan csendéletet zavarta meg a hirtelen forgásba lendülő ajtó, ami két embert söpört be magával az utcáról hirtelen támadt forgószélként.

A férfi és nő, egyenesen a recepció felé vette az irányt, ahol a nő magához vette a szobakulcsát, majd mindketten elindultak a lift felé. Lépteik zaját elnyelte vastag, bordó padlószőnyeg. Csak egy halk csilingelés jelezte, hogy elindult velük a lift az emeltre.

-Miért engedted fel a magadhoz? – szólalt meg Gergő, ahogy beléptek a szobába.

-Talán nem akarsz itt lenni? – kérdezett vissza Tünde.

-Nem ezt mondtam, csak kíváncsi vagyok, mi játszódik le benned? Mi visz rá egy családos anyát, hogy ilyen kalandba bonyolódjon? Szeretném jobban megérteni – fejtette ki az előbbi kérdés mögött rejlő okokat Gergő, majd a szoba nagy, erkélyre nyíló ablakához lépett.

Eközben Tünde az ágy mellett lévő fekete bőrfotelbe dobta kistáskáját, és könnyedén kilépett körömcipőjéből, majd megszólalt:

-Ez a baj veled. Ez a sok töprengés és okoskodás. Én itt vagyok, de te gondolatban teljesen máshol kalandozol.

A férfi csak állt szótlánul tovább az ablaknál, a nőre nézve, aki közelebb lépett hozzá, majd hirtelen megfordult.

-Segíts kibújni ebből! – mondta hirtelen Tünde, jobb kezével haját felemelve estéji ruhájának pántjáról.

Gergő átlátott ugyan ezen a nyilvánvaló és bájos női praktikán. Csábítóan hatott, ahogy a finom női kéz eltűnt a göndör hajfürtök között. A férfi közvetlenül mögé lépett, orrával mohón szippantott bele a perfümtől illatozó nyakba, túlméretezett ujjai ügyetlenül babráltak egy kicsit a pánttal, míg végül kibomlott a csomó. Ezután az ujjak lassan végighaladtak a nyakszirttől a gerinc apró kis kidudorodásai mentén az estéji ruha cipzáráig, majd megragadva az apró ki fémdarabot, lehúzták azt. A szétnyíló ruha fekete anyagából kibontakozott a kecses női test.

-Köszönöm – mondta gyengéden Tünde, amikor ismét Gergő felé fordult, maga előtt tartva még egyik kezével ruhájának felső részét. Másik kezével megfogta karját, majd mindketten leültek az ágy szélére.

Az angyal észrevétlenül, és anyagtalánul lebegett a szoba közepén, az ágy felett. Érezte, hogy a pillanat, felülkerekedve az idő végtelen folyamán, átvette az irányítást a két ember fölött. Mindketten átadták magukat az érzékelés által gerjesztett vágyaknak. Testük immár nem lelkiük otthona, hanem egy tökéletesen megszerkesztett, gyönyörű formák fizikai kivételésévé vált egymás számára.

Az angyal nem mozdult, csak lebegett tovább, így virrasztva át az egész éjszakát, Megvárva, míg a nő felöltve ruháit és a világ felé mutatott hűvös viselkedését, ugyanolyan hirtelen lépjen ki a férfi életéből, ahogy megjelent. Így a vándor, ki eddig is egyedül járta magányos útját, ismét tovább indulhatott. Az angyal érkezettnek látta az időt, hogy ismét belebújjon egy haladó testébe.

-Elnézést, nem tudtam, hogy még itt van – mondta szabadkozva a szobába porszívójával belépő takarítónő, amikor megpillantotta Gergőt az ágyban.

Gergő egy pillanatig erősen gondolkodott, hol is lehet tulajdonképpen.

-Semmi baj – mondta aztán gyorsan, bár afféle megszokásból inkább, mintsem tudatosan. Egy darabig eltartott még agya sikeresen fel tudta dolgozni a látott képeket. Ezután tudta csak tüzetesebben megvizsgálni, ki is szólt hozzá. Ekkor már az ágy

szélén ülve figyelte a takarítónő arcát, ám rövidesen belehasított a felismerés, ki is az illető.

-Gabi? – kérdezte némileg hitetlenkedve Gergő, amikor egyszerre ismerte fel az összes számára kedves embert a takarítónő személyében.

-Hogy találtad ki?

-Mégis, mióta magázódsz velem és kérsz elnézést, amikor bejössz egy szobában, ahol éppen vagyok? Mintha nem pontosan azért lennél itt.

-Jó, csak gondoltam egy szállodában vagyunk, és én most egy takarítónőt játszom. Miért, nem hangzott elég hitelesen? – kérdezte Gabi, a porszívót maga mögött húzva.

-Ugye most a hiteleség látszatának fenntartása érdekében nem akarsz itt porszívózni? – mondta kissé ijedt arccal Gergő.

-Miért? Ha jobban körülnézek, ráférne a szobára.

Gabi nem szerette, ha ellenkeznek vele, úgyhogy mielőtt a másik válaszolhatott volna bármit is, kacsintott egyet bal szemével.

-Na, kész is – nyugtázta elégedetten Gabi. – Csak tudnám, hogy ez az izé mire jó a kezemben? – tette fel magának a kérdést, porszívó csövét kezében forgatva.

-Meg kell hagyni, igazad volt, tényleg ráfért a szobára. Azon túl, hogy besegítesz a szállodában alkalmi munkaerőként, van valamilyen jelentősége, hogy meglátogattál? Azért, lenne jövőd a takarítónő szakmában.

-Egy kicsit kezdesz szemtelen lenni velem – mondta neheztelve az angyal, majd azonnal vidám hangulatra váltott. –De neked megbocsájtom. Egyébként nincs semmi különös okom. Van a közelben egy kedves kávézó. Velem tartasz?

Gergőnek egyáltalán nem kellett válaszolnia a kérdésre, mert egyrésztől nem volt ideje, másrésztől amúgy sem mondott volna nemet.

-Nos, mesélj! – kíváncsiskodott Gabi, a férfi arckifejezéseit fürkészve.

-Te sohasem szoktál gyalog közlekedni? – kérdezett Gergő, amikor konstatálta, hogy a szállodai szobából egy szemvillantás alatt egy kávézó teraszán termettek.

-Most nincs időnk sétálgatni! Kíváncsi vagyok.

-Azért egyszer próbáld ki, érdekes időtöltés. Egyébként mire is vagy pontosan kíváncsi? – adta tovább Gergő az értetlent.

-Mire? Mire? – bosszankodott az angyal. – Arra, hogy milyen volt Tündével. Mindent tudni akarok. De előbb rendelj nekem egy vaníliafagyaltot!

-Igenis, egy vaníliafagyalt rendel – mondta viccesen Gergő, intve a pincérnek, aki éppen a szomszéd asztalnál végzett a rendelésvételel. –Egyébként honnan tudsz egyáltalán róla? – kérdezte Gergő, de ahogy kimondta a szavakat, azonnal rájött, mekkora ostobaságot is kérdezett.

-Jó reggelt! Mi hozhatok? – kérdezte a pincér, amikor odaért az asztalukhoz.

-Egy rettenetesen nagy fagyaltkelyhet kérünk csak vaníliából és egy üveg kristályvizet – adta fel a rendelést Gergő.

-Szóval, mesélj! –nyaggatta tovább Gabi a férfit, miután a pincér elment.

-Nincs nagyon miről beszélni. Csak egy érdekes éjszaka volt, semmit több. Megtörtént, szép volt, vége.

-Gyakran előfordul?

-Gyakran megyek-e fel vadidegen emberekkel este a szobájukba. Nem, soha. Most esett meg először, és szerintem nem is fog többet előfordulni.

-Akkor miért? Annyira különleges volt számodra?

Gergő egy darabig nem szólt, csak nézte, ahogy a teraszon üldögélő emberek egymással beszélgetnek. Nem udvariatlanságból tette, csak elkalandozott figyelme. Persze közben a válaszon is töprengett, felidézve közben a tegnapi estét és Tünde

személyét. Miért is kéne megmagyarázni bármit is? –tette fel magában a kérdést. Nem tartozott elszámolással senkinek. Megtörtént, utat engedett a képzeletének, mint ahogy azt minden percben és pillanatban sok millió embertársa teszi. Pontosan annyira volt ez furcsa, mintha nem történt volna semmi. Bezzeg, mikor a háború után jöttek a hős amerikai felszabadítók és tucatnyi nő omlott a nyakukba azonnal, senki sem tartotta megvetendőnek, hogy a világ újra vett egy hatalmas levegőt, és felsóhajtott. Örült, hogy él, és nem ragaszkodott az elveihez, mint annak előtte, csak boldog akart lenni. Még akkor is, ha tudtamindent előlről kell kezdeni. Gergő szívesen tett volna akkor egy sétát Párizsban, hogy megtapasztalja ezt az érzést. Ezt a mámorító pillanatot, minek nyomába sem érhet korunk emberének vad, féktelen és néha dacból elkövetett mulatozása, minek inkább a bánat, mint az öröm a forrása.

-Egyáltalán nem volt különleges. Sőt, különösebben szép sem. Viszont volt kisugárzása, mint nőnek. Egyedi, és nagyon kézzelfogható. Persze, képzeletem is segített ráhangolódni erre a vonzerőre, kétségtelen. Talán az tetszet meg benne, hogy egy önálló és független személyiség, aki képes túllépni a társadalmi elvárások által szabott gátakon. Nem láncolja magát egyetlen személyhez, és nem tekinti magát más abszolút és kizárólagos tulajdonának.

-Más szóval könnyűvérű, hűtlen nőszemély – vágott közbe Gabi.

-A legtöbb ember szemében talán igen. – vágta rá azonnal Gergő. – Itt azonban nem a hűségről beszélünk. A hűség nem áll ezzel összefüggésben. Ha azt kértem volna, maradjon velem, vagy csak engem szeressen, elküldött volna. Ő hűséges maradt a családjához és az elveihez. Persze tudom, hogy ez csak nézőpont kérdése csupán egyeseknél. Akárhogy is, mi többet nem találkozunk. Egyébként biztosan róla akarsz beszélgetni?

-Tulajdonképpen nem. Csak nem értelek, ennyi az egész. Lehet, hogy mégis a vaníliafagylalt érdemelne több figyelmet, mint ti emberek. Nektek nem lehet a kedvetekre tenni – mondta egy kisé elkenődött hangon Gabi.

-Lehet, hogy igazad van.

-Na, te csak ne helyeselj, mert neked aztán különösen nem lehet. Kaptál egy második esélyt. Itt ülsz a nyári napsütésben egy vaníliafagylaltot majszoló angyal társaságában, tele lehetőségekkel, egy világban, ami tele van szépséggel és kézzelfogható csodával, érző és szerető emberekkel.

-Szépség, ne is mond...-kezdett volna rációzni Gergő az angyalra, mielőtt az haragosan félbeszakította volna.

-Ne bosszants! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

Gergő jobbnak látta, ha egy darabig csöndben kortyol egyet az ásványvizéből, mielőtt újra megszólal.

-Kezdesz emberi nőként viselkedni.

-Mert szeretem az édességet?

-Mert kezdesz hisztérikus lenni – felelte nevetve Gergő, majd folytatta ismét komolyan. –Rendben, nem viccelődöm. Igazad van. Mindenben. Pár éve, amikor egy kezembe került egy kézirat, akkor olvastam valami hasonlót, mint amit te most elmondtál. Az élet egy csodálatos rejtvény, és minden ember ott őrzi a szívében a megoldás kulcsát. Mindenki maga dönti el, kinyitja-e kulcsával a zárat. Aztán megnéztem a kézirat elején a szerző nevét és nem kis meglepetésként a saját nevemet olvastam ott. Aztán megjelent annak a nőnek az arca, aki ezen sorokat tudat alatt kimondatta velem akkor. Ma már kicsit óvatosabban fogalmaznék. Nem mernék ilyen nagy szavakat papírra vetni. Mielőtt megkérdeznéd, miért; mert nem hiszem, hogy valaki szeretné velem ezeket a szavakat kimondatni. Persze ez nem afféle panaszkodás, csak idővel rájöttem, az emberben folyamatosan kavargó érzelmek

közül nem csak egybe lehet belekapaszkodni. A gondolkodás a tett halála, ahogy mondani szokták, azonban, ha folyamatosan tettekre váltjuk álmainkat, örökre itt ragadunk a valóság talaján.

-És az olyan rossz lenne? – tette fel a kézenfekvő kérdést Gabi.

-Alapvetően nem. Minden reggel felébredni ugyanazon ember mellett. Nézni, ahogy arca félig beletemetkezik a puha párnákba. Együtt szembenézni jóval, rosszal, míg a halál el nem választ, ásó, kapa, nagyharang, miegymás.

-Ezek hogyan jönnek ide?

-Mik?

-Az ásó, kapa rész.

-Mit tudom én, a népköltészet mindig megfelelően homályos a megfelelő hatás elérése érdekében – fejezte be eszmefuttatását Gergő.

-Most nem tetszel – mondta durcásan az angyal, miközben kiskanalát belesüllyesztette jó mélyen a fagyaltkölteménybe. –Túlzottan cinikus vagy. Mint akkor, amikor felfigyeltem rád. Mintha semmi sem történ volna veled az elmúlt pár hónap leforgása alatt. Talán forgassam vissza az idő kerekét, hogy visszasüppedhess a kis zárt világodba, hogy ülhess reggelente egyedül a teáscsészéddeled kezében és furcsa álmokat kergetve fejedben?

-Volna hatalmad, megtenni? – kérdezte halálos komolysággal Gergő.

-Talán igen. De van egy sokkal jobb ötletem.

Ekkor esett meg, hogy egy belvárosi kávézó teraszáról egyszerűen eltűnt két ember nyomtalanul. Ha megkérdeztek volna bárkit, aki akkor ott kortyolgatta gőzölgő kávéját, látott-e egy férfit és egy nőt egy hatalmas adag vaníliafagyalt és némi lelki keserűség társaságában, a válasz nemleges lett volna. Csupán a pincér tűnődött el néhány pillanatra, amikor a nyári forróságban lassan olvadozó fagyaltkelyhet és a kibontott, teli üveg ásványvizet nézte, hogy miért szolgálta fel azokat egy üres asztalhoz.

Az angyal meglebbente hatalmas szárnyait, majd olyat tett, mit még soha. Kiemelte a földi halandót saját idejéből. Éveken suhant keresztül, miközben megkeményítette arcának vonásait. Ujjával mély barázdákat és ráncokat rajzolt, szemének fénye elé fátylat borított, haját deressé változtatta. Majd véget vetett ennek a furcsa utazásnak. Elengedte a férfi kezét, hogy egyedül nézzen szembe azzal, mit neki szánt. Lássa és tapasztalja, mit csak képzeletében élhetett át eddig. A gondolatnál sebesebben hagyta magára eztán, hogy minden folyhasson úgy, ahogy tetszik, anélkül, hogy összegabalyítaná a halandókat összekapcsoló, láthatatlan szálak sokaságát.

-Szedjek még? – hangzott Mini lágyan csilingelő hangja, miközben egyik kezében a merőkanállal Gergőre nézett.

-Nem, köszi.

Gergő nem fogott azonnal a leveshez. Egy darabig csak figyelte, ahogy a szép lassan elliptikussá váló parányi kis szigetek hogyan úszkálnak az aranysárga felszínen. Kis idő elteltével merítette csak kanalát bele, megzavarva ezt a véletlenszerű mozgást. Amikor éppen szájához emelte kanalát, észrevette, ahogy szeme sarkában megjelenik egy nagy barna valami.

-Gréti, mondtuk már neked apuval, hogy Brumúrfi nem ehét velünk az asztalnál – mondta Mini kislányához fordulva.

Persze Gergő is, akinek ebben a helyzetben teljes komorsággal kellett volna képletesen az anyai szigor mellé állnia, pontosan tisztában volt vele, hogy lányának,

aki sugárzóan mosolygó arccal akar megetetni éppen a cérnametéltes húslevessel egy plüss állatot, beszélhet, amit csak akar. No, nem mintha Gréti olyan szófogatlan lett volna. Szó sem volt ilyesmiről. Gergő épp csak hagyta, hogy ez a csöpp teremtés maradjon meg ennek a mesevilágban élő apróságnak amilyen most.

-Mikorra is hívtuk a kollégádat? – kérdezte Mimi Gergőtől.

-Ja persze, Laci, már el is felejtettem, hogy benéz a hétvégén – riadt fel gondolataiból Gergő. –Nem pontosítottunk. Egyébként is, tudod, milyen. Sohasem ér oda időben sehová.

-Azért mióta Melinda mellette van, sokat változott.

-Persze, mióta bekötötték a fejét, kevesebb ideje marad mindenféle marhaságra – felelte nevetve Gergő, akinek egy pillanatra átvillant a gondolatai között, mennyit is változtak az elmúlt évek alatt.

-Azért én is sok mindent csináltam máshogy régebben – tette hozzá Gergő, miközben Mimi szemébe ugyanazzal a huncut vigyorral képén, mint amivel megkedveltette magát.

-Arra gondolsz, hogy már nem ülsz a belvárosi padokon, a csillagos eget kémelve esténként, hogy szoba elegyedjen veled egy arra tévedő pincérnő?

-Többek között – mondta Gergő, majd mindketten arra lettek figyelmesek, hogy Brumúrfi fejjel beleborult a húslevesbe.

-Sajnálom, de azt mondta, hogy tényleg nagyon éhes – mondta Gréti megelőzve azt, hogy bárki is megszólaljon, miközben a világ legártatlanabb arcával nézett rájuk.

Miután Mimi kiszedte a hatalmas plüss állatot a leveleses tálból, majd magára hagyta lányát, hadd játsszon kedvére szobájában, visszatért a ház nappalijába, ahol Gergő vasárnap délutáni kávéját fogyasztotta. A szoba, mely a kétemeletes családi ház alsószintjén életük fő színterének számított, minden szegletében magán viselte a női kéz nyomát. Össze sem lehetett hasonlítani Gergő korábbi, inkább irodaszerűen és teljes mértékben a praktikusságnak alárendelt lakáshoz, mely a férfira korábban oly jellemző volt. Az ovális dohányzóasztal előtt egy barna, bőr kanapé foglalt helyet, mely merőlegesen állt a teraszra vezető, széles és teljesen üvegből készült ajtóra. A teraszról pár lépcsőfok vezetett le az apró, de mégis megfelelően nagy kertbe.

-Márk mikor jön vissza vidékről? – szólalt meg Gergő, amikor meglátta Mimit.

-Csak holnap este – felet Mimi, miközben összegömbölyödve odabújt hozzá, aki ezután letette kávéscsészéjét a dohányzóasztalra, hogy megérinthesse. Mimi finoman odaszorította fejét annak tenyeréhez. Hosszasan figyelték így mozdulatlanul.

-Mikor szerettél te meg engem ennyire? – törte meg ezt a békés mozdulatlanságot egy kis idő után Gergő.

-Nem tudom. Rosszul tettem talán?

-Nem, egyáltalán nem. Csak néha elgondolkodom, hogy hogyan történhetett mindez.

-Még mindig túl sokat gondolkodsz.

-Nem tehetek róla. Azt hiszem, ez már örökre így marad. Hány éve is fogadtattad meg velem, hogy változtatok ezen szokásomon?

Mimi egy kicsit eltűnődött emlékein, mielőtt ismét megszólalt:

-Amikor betoppantál az életembe. Hirtelen és váratlanul. De lehet, hogy akkor, amikor nagyon szükségem volt valakire. Amikor otthagytott a férjem a gyerekekkel. Azt hiszem akkor. Olyan bizarr figura voltál, mint aki csak így idecsöppent erre a világra, múlt, emlékek nélkül. Mégis bizonyos helyzetekben olyan magabiztosan.

-De te tettél magabiztossá. Csak te vezetted a lépteimet. Azt hiszem, fel kéne hívnom Lacit, hogy kiderítsem, elméletileg mikor is készül ideérni. Csak olyan tájékoztató jelleggel.

A park nyüzsgött az emberektől, és ahogy a sok megannyi hang összevegyült, csak érthetetlen, de mégis élettől lüktető, duruzsolássá vált. Játszó gyerekek és éppen pihenésüket töltő felnőttek sokasága színes forgataggá varázsolta a helyet. A nagy farönkökből kialakított padoknál és asztaloknál családok rendeztek alkalmi lakomákat. A gyerekek a nekik kialakított parányi kis világban, vagy azon kiállítási tárgyakká vedlő gőzmozdonyokról lógtak fűrtökben, mik egykor sebesen röpítették utasukat hatalmas koromfelhőt eregetve maguk után.

Gergő és Mimi is az egyik ilyen padnál telepedett le, miközben azt figyelték, milyen gyanús pillantásokkal méregeti kislányuk a hintához közeledő ideget. Nem mintha, bármi rosszat is akart volna tőle a kisfiú, aki egyre kisebb köröket leírva közeledett Gréti felé.

-Azt hiszem, az egész hátralévő életemet el tudnám itt tölteni – mondta Gergő Mimi felé fordulva.

-Igen, én is. Laci biztosan ide talál?

Gergőnek nem kellett válaszolnia, mert abban a pillanatban látta meg Laci távolról is jól felismerhető alakját, ahogy napszemüvegében, és piros pólójában éppen feléjük tartott. Ő ugyan nem vette volna észre őket ebben a nyüzsgő forgatagban, de amikor a Gergő intett, feléjük vette az irányt. Egész megjelenése a természetesség benyomását keltette. Sehol egy csomag, vagy néhány férfira jellemző kistáska. Csak egy napszemüveg. Minden másra ott a Mastercard – villanhatott volna be a reklámszöveg. Ez az új világ egyik lehetősége, mely megadatott. Mellőzni minden apró, szépen cirádázott mütyürt, mi régen egy jellemző lehetett az emberre, mint egy aranyozott zsebóra, vagy egy elefántcsont nyelű esernyő. Pár pillanatilag még eltartott, amíg letérve az ösvényről, odaért hozzájuk.

-Na, mi van, csak így, egyedül? – kérdezte meglepetten Gergő. – Azt mondtad, Melinda is eljön veled.

-El is jött, csak keres még egy parkolóhelyet a kocsival.

-Ezt a napot is megértük – mondta nevetve Gergő, miközben hamisan összenézett Mimivel.

Persze ezen senki sem csodálkozott volna, aki nem ismerte volna Laci előéletét és régebbi szokásait. Régebben már önmagában meglepőnek számított, ha ő egyáltalán megengedte valakinek, hogy beszálljon az autójába. Azon kevesek, akik pedig vezethették is a járművet, olyan kegyben részesültek, mintha maga az angol anyakirálynő ütötte volna őket lovaggá.

-Mire gondolsz? – kérdezett vissza Laci Gergő előző megjegyzésével kapcsolatban. Nem, mintha nem lett volna pontosan tisztában azzal, miért is mondta ezt Gergő.

Éppen ezért nem is várt választ, hanem inkább folytatta:

-Jól vezet. Tényleg. Mostanában amúgy is ő vezet többet. Nekem már nincs túl sok türelmem a városi közlekedéshez.

-Tudjuk, Gyorsan nem tudsz a forgalom miatt, lassan meg nem szeretsz – szakította félbe Mimi Lacit.

-Igen, ahogy mondod. Miért? Tényleg jól vezet. Nem hiszitek? – győzködte tovább Laci őket.

-Senki sem állította, hogy rosszul vezet. Elhisszük – nevetett fel Gergő.

Ebben a pillanatban tűnt fel Melinda is abból az irányból, ahonnan Laci is érkezett az imént.

Melinda vékony, alacsony alkatú nő volt, rövid, barna, enyhén hullámos hajjal. Az alkalomhoz megfelelően, egy fehér, térdig erő vászonnadrágot, és ujjatlan, narancssárga felsőt viselt.

- Szia – köszöntötte őket kicsit mély, erőteljes hangján, amikor odaért.
- Szia – viszonzták a köszönést a többiek.
- Jajj, nem vettem ki a kocsiból a pokrócot. Visszamegyek érte.
- Hagy, majd én, te csak maradj a többiekkel nyugodtan – mondta Laci, aki már el is indult az autó felé.
- Biztosan szeretné látni, nem hagyta-e horzsolásokat a lökhárítón – szólalt meg Gergő nevetve, mikor Laci már kissé eltávolodott tőlük.
- Nem, megbízik bennem – válaszolt Melinda azonnal az élces megjegyzésre, miközben szúrós pillantással illette Gergőt.
- Csak vicceltem – hátrált vissza Gergő, amikor látta, hogy félreértették megjegyzését, majd hozzátette:
 - Egyébként tudod, hogy soha, senkiben nem bízott meg jobban. Különleges vagy számára. Elég régóta ismerem, úgyhogy elhíheted. Szerintem a csillagokat is lehozná neked, ha akarnád. Persze lehet, hogy közben úgy tenne, mintha éppen arra járt volna, de kitudja. Lehet, hogy már ez sem számítana. Az ember mindig változik.
 - Tényleg, este úgye átjöttök hozzánk vacsorára? – kérdezte Mimi olyan lelkesedéssel hangjában, mintha ez lenne életük folyamán az utolsó lehetőségük erre.
 - Persze, miért is ne – fogadta el a meghívást Melinda.

Aznap este kegyetlen szélvihar kerekedett a semmiből. Ám ez csak előfutára volt annak az északadásnak, amely a világ összes vizét a földre akarta eresztetni. A szakadó eső kíméletlenül verte a kórház kapuja előtti kis területet védő műanyag tetőt, zuhatagként ömölve be annak résein. A bejáratból alig lehetett látni annak az autónak a fényszóróját, mely bekanyarodva az öntöttvas kerítés kapuján a bejárat előtt hirtelen lefékezett és megállt. Előbb a motor hallgatott el, aztán az esővel reménytelen küzdelmet folytató ablaktörő vált mozdulatlaná a szélvédő közepén, mintha belefagyott volna az időbe, legvégül pedig a fényszórók halványultak el teljesen. Ezután eltelt néhány pillanat, amíg az orvos legyőzte azon belső készítését, hogy az autóban maradjon.

-Miért nem lehet ezt az átkozott műanyag vackot megjavítani? – tette fel magának a kérdést, amikor kiszállva nyakába ömlött a réseken betörő esővíz. A hideg víz, mely lassan csordogált inge alatt a hátán, még inkább siettette lépteit. A másik tény, ami arra kényszerítette, hogy minden akarata ellenére elinduljon ebben a cudar időjárásban, az egy ember élete volt. Telefonon kapta a hívást az ügyeletes orvos kollégájától. „–Csak te tudsz segíteni ezen az emberen – mondta izgatott hangon neki, amikor felhívta, majd sietve hozzátette – Bár lehet, hogy már túl késő bármit is tenni. Túl súlyos a sérülés. A tűzoltók alig tudták kiszabadítani az autóból.” Ezek a szavak úgy hatottak rá, mintha olajat öntöttek volna a tűzre. Egy belső készítés erőt vett rajta. Mindenképpen meg kellett próbálnia tenni valamit.

-Áh, Köves doktor, a kettes műtőben már operálják – kiáltott felé a nővér, hosszú, fehér köpenyében, ami még jobban kiemelte amúgy magas alakját, meglátva az átázott ingű orvost elsietni a nővérszoba előtt.

-Tud még valamit az esetről? – kérdezte Köves, amikor meghallotta a nőt. Varga nővér, aki már igen régóta dolgozott az osztályon, akkor is tudott volna az esetről, ha Kovács doktor, aki telefonon Kövest is felhívta, nem kötötte volna a lelkére, hogy minden részletről tájékoztassa az érkező doktort.

-Autóbaleset. Egy férfi, aki taxiban ülve ütközött egy nagyobb kamionnal. A hátsó ülésen utazott. Komoly fejsérülés. Nem nagyon volt eszméleténél. Miután Kovács doktor felhívta, súlyosabbra fordult az állapota, ezért el kellett kezdeni az operációt.

-Értem. Család, hozzátartozó, akit esetleg a beteg hívott? – mondta Köves, akit mindig megdöbbenett, milyen egyszerűen össze lehet foglalni, hogy került élet és halál közé. Csak rövid tömondatok, esetleg egy magyarázó mellékmondat és slussz. Semmi felesleges sallang. Értette ő, hogy nem lehet kisregényt komponálni minden eset köré, meg aztán maga a beteg sínylené meg, ha mondjuk Mikszáth stílusában onnan kezdődne a történet, hogy előbb elmesélnék a két generációval korábban született nagyapa történetét, amikor lepottyant a meggyfáról.

-Nem nagyon volt eszméleténél. Akkor sem mondott túl sokat. Egy női nevet emlegetett párszor, alig hallhatóan. Fel is írtam ide valahová – mondta a nővér, majd visszament a szobába, hogy megkeresse a nevet az egyik papíron. – Igen, megvan. Gabi.

Már esteledett, amikor Mimi, Melinda, Laci és Gergő hazaért. A kertvárosi éjszaka tele volt a természet hangjaival. A lenyugodni készülő nap utolsó sugaraival még lágyan simogatta az ember bőrét. A tücsökciripelés pedig jóformán minden más madárhangot elnyomott a közelben. Ahogy beértek a házba, Laci és Gergő a nappali felé vették az irányt, míg a két nő a fürdőszobában tette azt, amit két nő általában egy fürdőszobában művel, ha társaságban vannak.

-Iszol valamit? – kérdezte Gergő a nappali közepén álló kandallóhoz lépve, miközben leemelte annak tetején álló, egyik szögletes, kristályból készült üveg mívesen kidolgozott dugóját.

-Igen, de sok szódával. Tudod, nem bírom túlzottan az alkoholt.

-Emlékszem, nem kell mondanod – felet mosolyogva Gergő, amikor felidézte emlékeiben azokat az alkalmakat, amikor Laci a kellesténél többet ivott. Persze, ezen jeleneteknek jót tett az eltelt pár év, hogy mint a jó bor esetében, leüljenek az aljra az élmények kevésbé dicsőséges pillanatai.

Gergő felfordított két kristály poharat, melyek súlyukkal is jelezték, hogy nem holmi gyors vedelésre alkották őket, hanem arra, hogy megfelelő hangsúlyt adjanak az eseménynek.

Miután átnyújtotta az egyik poharat bal kezével, a másik kezében lévő szájához emelte, és kortyolt belőle egyet.

-Mégfagyasztnám ezt a pillanatot, ha tehetném – szólalt meg Gergő, megtörve a csendet. –Valahogy úgy érzem, innentől már minden csak rosszabbra fordulhat. Félek, hogy nem lehet sokáig fenntartani egy ilyen állapotot. Mintha egy álomban élnék. Mintha minden teljesülne, amire csak gondolok.

-Miért ne lehetne? – kérdezte Laci meglepetten, mivel nem értette, Gergőnek mi oka lenne rosszra gondolni akkor, amikor minden téren révbe érne látszik. –Van talán valami gond?

-Nem, szerencsére nem. Minden a legnagyobb rendben. Az üzlet megy, Mimmivel pedig teljesen kiegészítjük egymást. Igazad van, megint túl sokat töprengek feleslegesen. Ennek semmi értelme – mondta kedélyesebb hangnemre váltva Gergő, miután kényelmesen belesüppedt a szoba közepén terpeszkedő kanapéba.

-Ránk már nem is gondoltok? - kérdezte a nappaliba belépve Mimi, Melindával az oldalán.

-Ó, dehogynem. Csak és kizárólag rátok tudunk gondolni.

-Tényleg, nekem még nem is meséltétek el, hogy hogyan találkoztatok – mondta Mimi, miután töltött egy poháritalt magának is, és odabújt Gergő mellé.

-Nem meséltük volna? – kérdezett vissza Melinda meglepetten. –Ez meglepő, szerintem, már vagy egy tucatszor.

-Jó, lehet, de akkor is szeretném meghallgatni újra –erősködött tovább Mimi.

-Melyik verzióra vagy kíváncsi? – szólalt meg Gergő, mivel tudta, hogy van némi eltérés a két fél emlékeit illetően.

-Most Melindától szeretném hallani – mondta Mimi határozottan.

-Rendben – mondta Melinda, miközben letette a kristály poharat a dohányzóasztalra, hogy teljes átéléssel előadhassa a történeteket. -Egy belvárosi boltban dolgoztam, mint könyvelő. Laci pedig egyszer csak megjelent, mint külsős informatikus. Nem is tűnt informatikusnak. A többi lánnyal ebédszünetekben azon neveltünk sokat, hogy csak miattuk járjál ide. Bejött, matatott egy kicsit a gépeken, aztán elment. Persze hosszasan ecsetelte, hogy aznap éppen milyen bosszúságok érték őt. Volt valami lakása is, a mit akkoriban vásárolt. Nekem kellett elkönyvelni az összes konyhafelszerelését, mert azzal fizette ki a főnök. Addig nem is tudtam, hogy van internetre köthető mosógép. Aztán elkezdte hirdetni a lakását, amin két évig szöszmötölt. Egyszer már majdnem be is költözött. Emlékszem, egy augusztusi nap volt. Valamihez mindig kötötte az eseményt. Mindegy, valami mindig közbejött. A lényeg, hogy ki akarta adni.

-És aztán egyre többet járkált be hibát elhárítani gondolom – kotyogott bele Mimi.

-Nem. Egy kicsit segíteni kellett neki. Tőle soha sem lett volna az egészről semmi. Egyre több hibaüzenet jelent meg a gépemen, úgyhogy gyakrabban kellett jönnie. Aztán vidéken is kezdett elromlani ez meg az, amiért le kellett kísérem.

-Milyen kis ravasz – mondta hamisan Mimi.

-Hát, lehet, hogy egy kicsit besegítettem, hogy a rejtett hibák is előjöhessenek. De még ez sem volt elég. Kivettem a lakását, amiért egyre többször találkoztunk. Kezdetben csak azt ellenőrizte, mit teszek tönkre. Aztán néha felugrott csak úgy, aztán ott maradt –fejezte be a történetet Melinda.

-Nem semmi. Te aztán tudod, hogyan kell kiugrasztani a nyulat a bokorból – konstataulta Mimi nevetve.

-Finom női praktikák. Mivé is lenne az emberiség nélkülük? – sóhajtott fel Gergő, olyan stílusban, mintha saját nagyapja lenne, aki így mosolyogja meg a fiatalok bolondságait.

Aztán Gergő ismét elszakadt a többiektől gondolatban. Valamilyen kellemetlen érzés kerítette hatalmába, mely nem hagyta nyugodni. Egyre inkább úgy érezte, mintha csak külső szemlélője lenne az előtte zajló eseményeknek. Mintha pontosan meg tudta volna, ki, mit fog a következő pillanatban mondani, vagy tenni.

-Valami gond van? – kérdezte Mimi felé fordulva, amikor megérezte Gergő belső nyugtalanságát.

-Nem is tudom, olyan rossz érzésem támadt hirtelen – felelt Gergő.

-Kevesebbet kell inni. Sokat segít – reagált vicces formában Laci az eseményekre.

-Meséltem már a balesetemről? – kérdezte Gergő váratlanul, hogy elterelje a beszélgetés témáját az előbbiekről, mivel nem szerette, ha sokan sajnálkoznak a környezetében. Persze jobb téma is eszébe juthatott volna, és maga sem tudta, miért ezt a vidámnak nem mondható témát, hozta most fel.

-Baleset? – kérdezte meglepett arccal Laci.

-Ja, persze, el is felejtettem, hogy szelektív a memóriád – kacagott fel Gergő, aki ennek hatására azt várta, Lacinál elmúlik a pillanatnyi rövidzárlat. –Neked igazán emlékezned kéne, hiszen ott voltál.

-Hol? – értetlenkedett tovább Laci.

-Amikor elkaszálta a taxit, amiben utaztam az a kamion – folytatta tovább Gergő kicsit komolyabb hangon, amikor látta, Laci nem csak tetteti az emlékezet kiesést.

-Neked miért nem meséltél erről, most már kezdek én is kíváncsi lenni? – törte meg a csendet Mimi.

-Már hogy az ördögbe ne meséltem volna neked – fortyan fel Gergő most már kissé idegesen attól, hogy mindenki értetlen arckifejezéssel néz rá. Ekkor még inkább úrrá lett rajta a pánik, hogy valami nincs rendben. Csak állt a szoba közepén kezében üres poharával.

Kovács doktor lábával meglökte a kézmosó krómozott tálja alatt található kallantyút, amitől a csapból megindult a víz. Lassú mozdulatokkal, ujjait mindvégig felfelé tartva leöblítette kezéről a fertőtlenítő szert. Már negyven perce szöszmötölt a műtő előtt, és a sokadik kézmosáson esett túl, mire eljutott idáig. A nővér felé fordult, aki az előírásnak megfelelően segített felhúzni steril gumikesztyűjét.

Ezután a fotocellás, kétszárnyú ajtó felé vette az irányt, mely egyenesen a műtő felé vezetett. Az asztalt sűrűn körülvevtek azon emberek, akik a balesetet szenvedett férfi életéért küzdöttek.

-Hogy állunk? – kérdezte a szintén zöld maszkot viselő Kovácstól.

-Nem túlbiztató a helyzet. Köszönöm, hogy bejöttél. Nem biztos, hogy tudunk segíteni. Már két órája van altatásban. Itt, ezen a területen teljesen elroncsolódott minden. Mintha egy petárdát robbantottak volna a koponyáján belül – mondta vészjósló hangon Kovács, miközben ujjával a felnyitott koponya egy területére mutatott.

-Azért én még nem mondanék le róla. Fiatal szervezetről beszélünk. Szerintem azért van még lehetőség – mondta kicsit reményteljesebben Köves. -Látod itt ezt az eret? – kérdezte kollégájától, majd fojtatta. –Ahogy elnézem, itt kisebb a roncsolódás mértéke. Ha el tudjuk érni, hogy ne keletkezzen vérömleny, akkor talán elkerülhetjük a hosszú távú károsodást. Igaz, halvány esély, de meg kell ragadnunk.

-Azt hiszem, igazad van – helyeselt Kovács. –Tegyük meg, amit lehet! Aztán amúgy is a természeté a végső szó.

Gergő még mindig a szoba közepén állt némán, egészen lelkéig ható tekintetek kereszttüzeiben. Jelen volt, de mintha mégsem lett volna. A kedves és bensőséges este hirtelen bizarr színdarabbá kezdett változni. Vagy mint amikor az ember egy álomból ébred. Nem egy rémálomból, amiből megváltás kikerülni, hanem egy olyanból, amiről szeretnénk, ha igaz lenne. Amit nem szeretnénk elengedni a hűvös ébredés után, hanem élnénk tovább.

Le kellett ülnie a kanapéra, mert lábából elszállt az erő. Bár ez sem volt már olyan valódi. Elkezdtek eltűnni az egyes mozzanatok közti átvezetések. Nem ült le, csak ült. Nem lépett ide, tette le a poharat, csak ült. Előtte Mimi egyre homályosabb arca.

-Megijesztesz. Mi a baj? – kérdezte közelebb hajolva Mimi.

-Semmi, csak olyan furcsa, hogy nem emlékszik senki. De mindegy, lehet, hogy nem meséltem. Amúgy is évekkal ezelőtt esett meg – folytatta Gergő, azonban a következő pillanatban megszólalt a bejárat ajtó dallamcsengője.

-Ki lehet az ilyenkor? Még jó, hogy nem ébresztette fel Grétit – fortyant fel Gergő, amikor elindult ajtót nyitni. –Tényleg, kedves, Gréti már alszik? – kérdezte Mimitől kifelé menet, de Mimi csak furcsán nézett rá, mintha egyáltalán nem tudta kiről beszél.

-Ne hibáztasd! Nem tudja, miről beszélsz – szólalt meg váratlanul egy női hang a bejárat felől.

Gergő, aki még mindig a nappaliban állt, hirtelen szembe találta magát Gabival. Ha akarta sem tudta volna folytatni tovább az útját. Meg aztán egy angyalról lévén szó, Gabinak amúgy sem lett volna értelme ajtót nyitni.

Hirtelen hullott le szeméről a fátyol. Azonnal világossá vált számára, hogy az eltelt évek egyetlen pillanata sem volt igaz. Lábai elgyengültek, némi veríték jelent meg homlokán. Ő, aki eddig az óráig a világmindenség legboldogabb emberének érezhette magát, most csak ott állt egy kitalált és nem létező világ nappalijában, remegő lábakkal. Kellott még egy kis idő, amíg kiszaradt torkán keresztül ismét utat találtak a szavakká formálódó hangok.

-Ennyi? Egy tündérmese – konstátálta Gergő csalódott hangon. –Semmi sem igaz abból, amit elhitettél velem. Egy szép mese, édes cukormázzal. Egy apró lehetőségből szárba szökken valóság. Miért akartad ezt látni? Valami próbának szántad, vagy csak egy újabb játéknak, mi szórakoztat, vagy egy talánynak, mit meg kellett volna fejtenem? – kérdezte haragosan az angyalra nézve, aki egyetlen szót sem szólva állt tovább előtte. –Hát nem tudtam megfejteni. Persze álmodtam volna még egy kicsit ezt az álmot. Nem lett volna különösebben terhemre. Szépen elmúlatni az időt ezen emberekkel, akiket láthatóan szerettem. De gondolom, most más következik. Valami váratlan fordulat. Mondj már valamit, így nem vagy túl szórakoztató társaság! Vagy megint öltsek szavakat egymásba, hogy álcázzam a belőlem megszólaló ürességet? Ugyan, miért vagy te kíváncsi erre? – tört elő Gergőből a kérdés elkeseredett hangon, miközben már a kanapén feküdt. A szoba már üres volt, ezért a férfi a falat bámulta, arra várva, hogy mondjon már végre valamit az angyal.

-Sajnálom.

-Ugyan mit? Nem történt semmi tragikus – felelte békülékenyebb hangon Gergő. – Olyan furcsa ez a mennyezet. Mintha mozogna, vagy homályosabb lenne a falak mentén. Bár a fene sem tudja, most éppen ez valóság vagy csupán képzelet – motyogott magában tovább. –Tényleg, mit is sajnálsz pontosan?

-Nem sikerült.

-Mi nem sikerült? –kérdezte kissé felélénkülve Gergő, miközben próbált fejét az angyal felé fordítani, de nem tudott megmozdulni. Egyáltalán nem tudott megmoccanni, miközben a plafon egyre intenzívebben hullámozott.

-Megmenteni téged.

-Megmenteni? – kérdezte meglepetten Gergő, majd nyugodtabb hangon folytatta – Nem kell, hogy bárki is megmentsen. Nincs nekem semmi bajom. Majd folytatom valahogy. Mindig tudtam kezdeni magammal valamit. Most már egyre biztosabb vagyok benne, hogy lételemem a cél nélküli bolyongás. A látszólag céltalan lét elérése is kemény munka eredménye. Gyakran csábítja az embert, hogy van egy másik út, egy másik bizonyosság, melyet könnyebb elérni. Könnyebb egyszerűen kiválasztani valakit, mellette maradni, alkalmazkodni hozzá bármi áron. Ami pedig rosszabb. Hajlamosak vagyunk, mi emberek teli pofával bizonygatni, hogy csak az lehet jó, melyet mi választottunk. Miért? Talán mert könnyebb, mint beleélni magunkat mások helyzetébe. Talán kevesebbet érek egyesek szemében, mert nem fogadtam valakinek örök hűséget. Nem ébredtem fel éjszakánként gyereksírásra, nem rohangáltam orvosság után és nem forgolódtam az ágyamban éjszánként azon rágódva, jó apa vagyok-e. Nem valóban nem. Ha valakinek úgy tetszik, akkor azért, mert nem voltam elég kitartó, vagy gyáva vagyok, vagy ha valakinek úgy, akkor látok más utat, mit be lehet járni. Minden esetre nem fogadhat el a társadalom mindent. Mert emberekből áll. Emberekből, akiknek az elfogadáshoz fel kéne tenni a kérdést maguknak– Valóban jó ember voltam? Valóban hűséges vagyok-e ahhoz az emberhez, akinek megfogadtam? Úgy neveltem a gyerekeimet, hogy világos legyen számára a jó, a rossz? Vagy beléplántáltam mindazt a csalódottságot, bosszúvágyat, mi bennem él? Sokkal könnyebb elfogadni azt a tényt, hogy más téved és nekem van igazam. Lám, még én is irányítottam a hozzám közel álló emberek életét, mert

szerettem volna másnak látni őket. Hinni, hogy tartanak valahová. Úgy hagyni valakit, ahogy van, elfogadni olyannak amilyen és főleg nem bántani őket. Ez a legnehezebb minden emberi próbatétel közül.

-Azt hiszem nem érted – szólalt meg az angyal, miután türelmesen és fájószívvvel hallgatta Gergőt. –Nem olyan értelemben nem tudtalak megmenteni, amire gondolsz. Én ténylegesen nem tudtalak megmenteni. Hogy mondjam ezt el neked? – tette fel magának Gabi a kérdést.

-Már nem számít, mondd nyugodtan, felkészültem – mondta Gergő, segíteni próbálva az angyalon.

-Nem emlékeztek a balesetedre, mert nem történt meg számukra. Úgy, ahogy semmi sem történt meg azóta.

-Úgy –mondta Gergő alig hallhatóan, mikor ráébredt az álom széthullása után talán már nem lesz semmi, ezért még erősebben nézte a hullámzó plafont, a széteső körvonalakat, felismerhetetlen árnyakat. –Gondolom, csak egy pillanat lehetett. Egy aprócska időmorzsa, mely elválasztja az eszméletvesztés és a klinikai halál állapotát, mely után a test már csak egy élettelen húsdarab. Eszerint nincs tovább. Véget ér eme képtelen színdarab, melyet emlékeim darabkáiból ragasztgattam össze. Megjelenhetett benne mindenki, aki számított, vagy fontos volt. Akkor most mondanom kellene valami örökérvényű igazságot, mely veretessé teszi a pillanatot. Nem, azt hiszem, ez most nem fog sikerülni. Túl tudatos lenne, olyan művi és mesterkélt. Meg nem is lenne kinek. Nem hallaná senki, éppen ezért célja sem lehetne – fejezte Gergő, amikor végképp tudatosodott benne, nincs már folytatás. Nincs már Brumúrfi, aranyhajú kislány, nincs kedves, nincs érintés, sem kacsintó angyal, ölelés, felcsattanó nevetés. A semmi sincs már, hisz az ürességhez is szükséges valami hiánya.–Mi lesz most velem? –szakadt ki belőle utoljára a kérdés, amit talán mindenki feltesz egyszer, de nem jött válasz. – És mi lesz veled? – folytatta, de már az angyal alakja is semmivé lett. – Egy valami azért még zavar – mondta Gergő.

-Mi? –hallatszódott utoljára az angyal hangja.

-Ha ez az egész csak a képzeletem szüleménye, akkor beigazolódik a legszörnyűbb. Csak annyi a világ, amennyinek látszik. Se több, se kevesebb. Ami pedig a legrosszabb, te sem létezhetsz. Nem létezhetnek angyalok egy racionális világban. Furcsa, mégis olyan egyszerű lenne, ha olyanok, mint te észrevétlenül irányítanák botladozó lépteinket. Ott lehetnétek, amikor nem figyelünk, vagy amikor veszély leselkedne ránk. Vagy csak játszanátok velünk, csalogatnátok és hívogatnátok minket, halandókat, hogy valami szépet, vagy jót tegyünk kedvetekért. Értetek élhetnénk, ha már önmagunkért nem tudunk szépen. De így, hogy ez az egész csak egy kitalált világ és te is az vagy. Ez akkor rekviem érted – fejezte be Gergő mondanivalóját, miközben már csak a sötétség vette körül. –Rekviem egy angyalért.

-Elvesztettük – mondta Köves, miközben még mindig a monitor kiegyenesedő csíkját bámulta. Pedig megpróbált mindent megtenni. Az Élet most máshogy döntött. Nem tehetett semmit. Kisétált a műtőből, elhúzta szája elől a steril maszkot, majd az egyik asszisztens felé fordult:

-Érkezett hozzá valaki?

-Nem, eddig senki.